

ENHET-KRITIKK-ENHET

NR 3

FELLESBULLETIN FOR ML-BEVEGELSEN

Denne demokratiske metoden til å løse motsigelser i folket ble sammenfattet i 1942 i formelen »enhet, kritikk, enhet». Å gå nærmere inn på spørsmålene, det betyr å gå ut fra ønsket om enhet, løse motsigelser gjennom kritikk eller kamp og nå fram til en ny enhet på et nytt grunnlag. Ifølge våre erfaringer er dette den rette metoden for løsning av motsigelser i folket.

Mao Tsetung

Pris kr.1.50

INNHOLDSFORTEGNELSE:

Leder.	s. 3
Ennå en gang om septemberdemonstrasjonen. MLG/AU, SUF(m-l)/AU.	s. 4
MLFs 1. ordinære landsmote: Utdrag fra oppsummering ved- tatt i MLFs sentralkomite 12.9.71.	s. 11
To linjer i kampen mot EEC. MLG/AU, SUF(m-l)/AU.	s. 14
Bolsjevikparti eller Narvesen(M-L)? MLG/AU, SUF(m-l)/AU.	s. 24
Erfaringer fra dannelsen av en lokal AKMED. ML-ere i en lokal AKMED i Oslo.	s. 34
Kommentar til linja i EEC-arbeidet. Kamerater i en SUF(m-l)- enhet i en liten østlandsby.	s. 36
Enhetsfronten mot EEC. Kamerat fra K-stud (MLF), Bergen	s. 38
Om småborgerskapet og EEC. Oppsummering av en MLG-enhet i Oslo.	s. 40
Om samarbeid med Folkebevegelsen. MLG-enhet i Oslo.	s. 41
Bidrag til diskusjonen om enhetsfronten. Kamerat fra K-stud (MLF), Bergen.	s. 42
Erfaringer med samarbeid med FB på en arbeidsplass. Fagor- ganisert medlem av SUF(m-l).	s. 43
Om vår kontakt med Folkebevegelsen. Medlem av MLG, Oslo.	s. 44
Nasjonal sjølråderett og økonomisme. SUF(m-l)-enhet i Nord- Norge.	s. 45
Store ord og lavt teoretisk nivå, sekterismen i EEC-arbeidet avslører seg igjen.	s. 47
Faglig samarbeid i Oslo/Akershus. Fagorganisert ml-er i Oslo, medlem av MLG.	s. 49
Spørsmål til MLF/AU. Fagorganisert ml-er i Oslo, medlem av MLG.	s. 51

LEDER:

De to første fellesbulletinene for ml-bevegelsen har brakt fram til medlemmene de motsigelsene som har eksistert sentralt. Gjennom de sentrale innleggene om EEC og partibygginga, har de forskjellige syn på disse spørsmålene, og ved det de prinsipielle syn på partibygging, frontarbeid, masselinja etc. kommet fram.

Vi har tidligere oppfordret kameratene i de tre organisasjonene til å studere disse artiklene samvittighetsfullt etter Formann Maos anvisninger om Enhet – Kritikk – Enhet.

Vi vil nå oppfordre dere til å la disse diskusjonene munne ut i innlegg som sendes inn til redaksjonen. Debatten må bli levende og god, vær ikke redd for å skrive innlegg som dere tror ikke er vesentlige for debatten. Vi er interessert i at all uenighet kommer hurtig fram. Skriv innlegg, følg Formann Maos anvisninger:

Og enda et særdrag som utmerker vårt parti framfor alle andre politiske partier, er den ekte selvkritikk som vi driver. Vi har før vært inne på at rom stadig må feies, ellers kan det hope seg opp støv og skitt, og en må stadig vaske seg, ellers blir hans ansikt skittent. I hodet på våre partikamerater og i vårt partis arbeid er det stadig fare for at det kan hope seg opp støv og skitt, og derfor må det sørges for renhold. Ordtaket »Rinnende vann råtner ikke, og et dørhengsel blir ikke markspist» sier at hvor det er stadig bevegelse, der har en ikke morkenhet som skyldes mikrober og snyltere. Det eneste effektive middel som duger i kampen for å hindre tilsmussing av partikameratenes tanker og partiets organisme ved allslags politisk skitt og mikrober, er stadig å nykontrollere sitt eget arbeid, gjennom denne kontrollen å gjennomføre en demokratisk stil i arbeidet, ikke sky kritikk og selvkritikk, men følge slike nyttige kinesiske leveregler som f. eks.: »Si alt du vet og si det uten forbehold», »Bebreid ikke taleren, men ta hans ord som en advarsel». »Har du begått feil, så rett på dem – og har du ingen feil begått, så vokt deg for å begå feil.»

Redaksjonen.

ENNÅ EN GANG OM SEPTEMBERDEMONSTRASJONEN

Refleksjoner ved ettårsjubileet for den ikke avholdte »septemberdemonstrasjonen».

Når vi nå feirer ettårsjubileum for den demonstrasjonen som *ikke* ble holdt i september i fjor, og fortsatt diskuterer den, er det på tide å spørre **HVORFOR?!**

Så vidt vi kan bedømme har spørsmålet to sider:

Den *positive* sida består i at det er riktig å diskutere historiske erfaringer og bringe klarhet i hva som var riktig og hva som var uriktig. Slik kan vi lære av de historiske erfaringene.

MEN, det finnes også en *negativ* side. Den kan karakterises slik: å se seg blind på fortida slik at en glemmer nåtida og framtida.

Ved sida av at vi mener MLF/AU tar fullstendig feil i spørsmålet om septemberdemonstrasjonen, mener vi at de gjør en langt større feil. Nemlig, at de bruker all energi til å kritisere noe som ikke ble gjort for et år siden og ikke verdiger den aktuelle kampen mot EEC en eneste bemerkning.

Mens MLGs og SUF(m-l)s AU'er hele tida har trukket opp linja for den aktuelle kampen og lagt fram en detaljert analyse, så består MLF/AUs innsats i en antydning om en angivelig »uthuling av ml-linja». Slikt er halehengspolitik.

I en situasjon hvor det norske folkets livsinteresser trues kraftig – EEC-medlemskap kan være påtvunget oss i løpet av mindre enn et år – så er det direkte uansvarlig av enhver som kaller seg marxist-leninist å ta lett på spørsmålet om strategi og taktikk. Hvis MLGs og SUF(m-l)s sentralkomiteer og AU'er hadde tatt eksempel av MLF/AU så hadde det i dag ikke eksistert noen strategi og taktikk for kampen mot EEC fra marxist-leninistenes side.

Det ville ført til at høyresida i EEC-motstanden hadde fått langt større spillerom og at monopolkapitalen lettere kunne ha gjennomført sine reaksjonære planer.

Derfor har MLF/AUs holdning til disse spørsmålene hittil, objektivt hatt karakteren av sabotasje av EEC-arbeidet. Hvis vi kan feire toårsjubileet for »septemberdemonstrasjonen» med et like magert resultat, bør MLF/AU være fullt ut klar over at ansvaret ligger på dem alene. Monopolkapitalen vil juble stort.

Så til »septemberdemonstrasjonen».

Vi gjennomgikk de faktiske forholdene i den første fellesbulletinen, så det er ingen grunn til å repetere. Vi skal denne gangen nøye oss med å avdekke en del meningsløsheter i MLF/AUs siste artikkel, og forsøke å sammenfatte de feilene som MLF/AU etter vår mening gjør seg skyldig i.

ANALYSEN AV SITUASJONEN I FJOR HØST..

MLF/AU gir som sitt *eneste* bidrag til analysen av situasjonen i fjor høst at til forskjell fra i 1969 hadde Kalheim organisert en front mot oss(!). Ut over å si at vi tok feil i vår analyse sier MLF/AU: »Vi mener at omslaget fra propagandafasen til agitasjonsfasen først fant sted ved månedsskiftet oktober/november.»

Dette må vi ta bit for bit:

For det første er det en direkte feilaktig analyse å hevde at Folkebevegelsen representerte Kalheims front mot oss. Det er å overvurdere Kalheim og hans grep om FB. Det er dessuten feilaktig fordi det har vist seg at når vi først har en riktig taktikk overfor FB så blir det nærmest umulig for Kalheim eller andre å bruke den mot oss. FB er heller ikke for titusener av arbeidere og progressive småborgere en »front mot marxist-leninistene», men en front mot EEC. At f. eks. Haugestad har forsøkt å bruke FB aktivt mot oss er en helt annen sak. Det er en politikk som medlemmene ikke godtar. Hvis vi dessuten ser på tida rundt september i fjor så finner vi dessuten ut at FB foreløpig bare var et navn.

Det »grunnleggende» skillet som MLF/AU ser mellom situasjonen i 1969 og høsten 1970 i form av »organiserte fronter mot ml-erne» er derfor tatt rett ut av lufta. I tillegg var det altså *det eneste* MLF/AU har funnet verdt å nevne. Slike samfunnsmessige faktorer som den kraftige skjerpinga av dyrtida som skjedde akkurat da, kampviljen blant tusener av studenter, FBs svakhet, osv. blir ikke behandlet i det hele tatt.

På dette uhyre spinkle grunnlaget begår MLF/AU den elegante konklusjonen om når omslaget *egentlig* fant sted, nemlig »ved månedsskiftet oktober/november».

Unnskyld oss kamerater, men det der er ikke marxistisk analyse, det er lykkehjul eller bingo! Ingenting i det dere skriver peker i retning av »konklusjonen».

Dere hadde ikke og har ikke noen analyse av situasjonen i september i fjor, bygd på de materielle forholda, akkurat som dere ikke har noen analyse av situasjonen nå. Deres spissfindige »konklusjoner» er etter vårt oppriktige syn utelukkende en overbygning over »*prinsipiell*» *baktunghet* og *manglende vilje til handling*. Det skal vi komme tilbake til i seinere avsnitt.

HVA ER TAKTIKK? HVILKEN ROLLE SPILLER TAKTISKE FRAMGANGER?

Ut fra det MLF/AU hevder i sin siste artikkel, eksisterer det følgende forhold mellom strategi og taktikk: »Sjøl om det tilsynelatende kan bli tale om en taktisk gevinst . . . vil slike gevinster lett føre til at 'taktisk framgang undergraver eller utsetter framgangen for strategien. I slike tilfelle bør en avstå fra de taktiske framgangene'». MLF/AU siterer Stalin. Og Stalin har sjølsagt rett, nemlig i at taktiske framganger *kan* føre til strategisk tilbakegang, og at *dersom* de gjør det bør man avstå fra dem. Men MLF/AU tar Stalin til inntekt for et syn som nærmest går ut på at enhver taktisk framgang er noe skummelt som man helst bør ligge unna. Vi er ikke urettferdige, kamerater, når vi tolker dere slik. Fordi dere *må* oppfattes på denne måten når dere ikke med så mye som *ett* ord forklarer hvorfor en demonstrasjon i september ville ført til strategisk tilbakegang. Men nettopp det avsnittet dere siterer fra Stalin krever jo en slik analyse for at man skal avstå fra den taktiske framgangen.

La oss summere opp: Vi er tydeligvis enige i at en slik demonstrasjon ville ha vært en taktisk framgang, og dere er ute av stand til å påvise at den ville ha ført til strategisk tilbakegang. Mens vi har påvist at den nettopp ville styrket den strategiske framgangen. Hvor står vi da?

Det samme gjelder stiftelsen av Arbeiderkomiteen. Dere ser på den som en feil og sprer en masse unøyaktigheter i den forbindelsen. Men er dere i stand til å påvise at denne angivelige feilen på noen måte har svekket den strategiske framgangen? Selv om ikke akkurat MLF/AU har stilt seg i første rekke for å utbygge Arbeiderkomiteen er tusener på tusener av aktive EEC-motstandere over hele landet et håndfast bevis på at dere tok feil.

På nytt har dere dessverre, kamerater, gjort dere til talsmenn for halehengspolitik. Dere har vist en total mangel på forståelse for forholdet mellom strategi og taktikk, og dere avslører en hårreisende uvitenhet om anti-EEC-arbeidet ved å snakke om »strategisk tilbakegang» i forbindelse med Arbeiderkomiteen.

TAKTIKKEN SOM PLAN

Flere ganger har MLF/AU kritisert oss for våre tidsplaner. Aldri har det blitt lansert noen alternativ tidsplan. Vi har til og med direkte blitt kritisert for at vi i det hele tatt setter opp tidsplaner. Dette er den samme kritikken i to varianter.

Hvordan ser marxist-leninistene på taktikken som plan? Lenins kritikere i 1903 hevdet bestemt at det var »uforenlig med marxismens ånd» å legge

konkrete planer for taktikken. Det var et utslag av »ultrasentralisme», »forakt for massene» og det ene med det andre. Lenin svarer meget tørt at taktikken i form av konkrete planer er en nødvendig ting. Hvis vi i det hele tatt skal kunne snakke om taktikk er en plan som nøye blir fulgt, helt avgjørende, sier Lenin i Hva må gjøres?.

Når MLF/AU enten motsetter seg konkrete planer uten å reise konkrete alternative forslag eller kritiserer enhver plan, så minner de til forveksling om Lenins kritikere.

Enhver som er engasjert i praktisk arbeid vet at taktikken må gis form av en plan, ellers blir det bare prat.

MLF/AU har hittil vist baktunghet i forholdet til konkrete planer for taktikken.

HVA ER AGITASJON OG PROPAGANDA?

Lenin svarer slik på dette spørsmålet:

». . . propagandist(en), når han f. eks. tar nettopp dette spørsmålet om arbeidsløshet, må forklare krisens kapitalistiske natur, påvise årsakene til at de er uunngåelige i det moderne samfunnet, skissere nødvendigheten av å omdanne det til et sosialistisk samfunn osv.

Kort sagt, han bør gi 'mange ideer', så mange at alle disse ideer, i deres fulle helhet bare kan tegnes straks av (forholdsvis) få personer. Agitatorene derimot vil, når han taler om det samme spørsmål ta et eksempel som er mest kjent for alle hans tilhørere og mest innlysende — la oss si en arbeidsløs familie som er død av sult, den voksende nøden o.l. — og gjøre alt for å utnytte dette faktum, som er kjent av alle og enhver, til å gi 'massene' *en ide*: Ideen om den meningsløse motsetning mellom den økende rikdom og den økende fattigdom, han søker å *vekke* misnøye og harme blant massene mot denne skrikende urettferdighet, men han overlater den fulle forklaring av denne motsetning til propagandisten.»

MLF/AU mener at ml-ernes løpeseddel *både* kvantitativt og kvalitativt var en *propagandistisk* løpeseddel.

Var løpeseddelen propagandistisk ut fra sin kvantitet — sin mengde?

I så fall har vi aldri gitt ut en agitatorisk løpeseddel, fordi opplaget på den første EEC-dyrtidsløpeseddelen lå ganske nær det maksimale av det vi pleier å trykke. Dvs. hvis den ble effektivt spredd ville den nå omlag 1/6 av yrkesbefolkningen i Norge. (Eller mer reelt: 1/4 av proletariatet.) Det kan ikke være det Lenin mener med »forholdsvis få personer». MLF/AU prater tull når de sier at løpeseddelen kvantitativt sett var propagandistisk.

Men var innholdet propagandistisk, slik MLF/AU hevder?

Vi tror at MLF/AU går i den primitive fellen å tro at dersom sosialismen blir nevnt, så er det snakk om propaganda. For løpeseddelen nevner faktisk sosialismen i en setning.

Men slik er det ikke. Lenin krever en omfattende analyse av propagandisten. En avdekking av krisens natur, hvorfor sosialismen uvegerlig vil avløse kapitalismen osv. Noe slikt ga løpeseddelen seg ikke inn på.

Dens mål var faktisk så enkelt som dette: Gi massene *en* ide, nemlig at den dyrtida som de folte på kroppen hadde noe med EEC å gjøre. Løpeseddelen gikk ikke dypt i spørsmålet om dyrtid eller prøvde å gi en analyse av hvorfor dyrtida var en følge av sjolve kapitalismens iboende motsigelser. Den la heller ikke opp til å avdekke de viktigste monopolenes rolle i forbindelse med dyrtida. Heller ikke prøvde vi den gangen å vise nøyaktig hvilke dyrtidstiltak som hang sammen med EEC og hvilke som skyldtes den allmenne utviklinga av kapitalismen i form av konjunkturer o.l. Løpeseddelen fylte med andre ord ytterst lite av Lenins kriterier for propagandaen, hovedsida var så absolutt agitasjon.

Når MLF/AU ikke innser dette er det enten fordi de ikke har noe klart bilde av hva som er agitasjon og hva som er propaganda, eller fordi de ikke har gjort noen konkret analyse av løpeseddelen. Eller er det for å ha ryggen fri: hvis MLF/AU har gitt sin tilslutning til en agitatorisk løpeseddel i september blir det jo unektelig temmelig merkelig å hevde at «omslaget fra propaganda-til agitasjonsfasen fant sted ved månedsskiftet oktober/november». Men i så fall er det bortforklaring og ikke marxisme.

HVA ER EN AGITERENDE DEMONSTRASJON?

MLF/AU erklærer seg som tilhengere av agiterende demonstrasjoner, men sier i tillegg: «Spørsmålet om agiterende demonstrasjoner (eks. 10. nov. og 2. des.) vil nødvendigvis kreve et helt annet grunnlag enn det å *lansere* en politisk linje overfor massene.» MLF/AU ser en motsigelse mellom agitasjon og det å lansere politiske linjer. Agitasjonen *lanserer* ifølge dette ikke politiske linjer, den bare gjentar saker som er lansert tidligere. Hvis vi studerer Lenins definisjon igjen, ser vi faktisk at han ikke bryr seg det minste om det dreier seg om «gamle» eller «nye» ideer når han skiller mellom agitasjon og propaganda. Lenins imperialismeteorier er «gammel», men den er ikke mindre propagandistisk av den grunn. For store deler av massene var parolen «Bekjemp USA-imperialismen» helt ny første gangen den ble brukt i en Solkom-demonstrasjon. Det var revisjonister og sosialdemokrater som gikk imot at den skulle brukes!

Agitasjonen vil alltid ha som en viktig bestanddel nettopp å *lansere* politiske linjer for massene. Legg merke til at de viktigste agiterende demonstrasjonene, slik som 1. mai o.l. har hatt sterke innslag av »å lansere linjer». Som en underordna side har de til og med hatt utpreget *propagandistiske* innslag. Eller hvordan er det med Stalinbildene, parolen »Politisk makt springer ut av geværløpet» osv.? Sjølve parolen om Rød Arbeiderfront 1. mai er i seg sjøl en parole som vi såvidt har startet å *lansere*. Størstedelen av arbeiderklassen og det arbeidende folket stiller seg ennå avventende til denne parolen, og vil gjøre det i mange år.

Kort sagt: MLF/AU er ikke for agiterende demonstrasjoner dersom det er riktig at de mener at slike demonstrasjoner ikke kan ha som grunnlag å lansere politiske linjer.

En annen underlig sak som synes å antyde at det er dårlig stelt med grepet om hva som er propagandaens oppgave, kommer fram når MLF/AU skriver:

»Det er vel første gang i historien at et *nederlag* i en streikeaksjon i seg sjøl blir brukt til positiv *propaganda for kamplinja*.»

Neimenjasså! At vi kunne være så originale, at ingen hadde tenkt på det før. Tenk, første gang i historien!

Ærlig talt, gi dere, kamerater! Marxistene bruker *enhver anledning* også nederlagene, til *positiv propaganda for kamplinja*. Se på Marx' analyse av Pariserkommunen, Lenins analyse av 1905 og Mao Tsetungs analyse av 1927. Alle disse viktige nederlagene er blitt brukt til positiv propaganda for kamplinja.

Det finnes da faktisk bare to andre muligheter, enten å holde kjeft og overlate propagandaen til de reaksjonære eller å drive negativ propaganda for kamplinja. Begge deler er forræderi mot kamplinja, mot marxismen-leninismen og mot folket.

SAMMENHENGEN MELLOM BAKTUNGHET I POLITIKKEN OG UDUGELIGHET I PRAKSIS.

- MLF/AU var imot »septemberdemonstrasjonen»
 - MLF/AU var negativ til Arbeiderkomiteens stiftelse
 - MLF/AU stiller enhver taktisk framgang i et negativt lys
 - MLF/AU har en negativ holdning til konkrete tidsplaner
 - MLF/AU har ingen analyse av hva folket og marxist-leninistene skal gjøre akkurat nå og i tida som kommer
- = Dette er baktunghet i politikken.

Hva har MLF/AU gjort i praksis for å styrke Arbeiderkomiteen?

- På viktige industriarbeidsplasser der ledende MLF'ere jobber er det gjort nærmest ingenting for å opprette og utvikle Arbeiderkomiteer.
- Medlemmer av MLF/AU har flere ganger spredd rykter om at Arbeiderkomiteen er i tilbakegang, mens alle fakta viser det motsatte.
- Kamerater i MLF som virkelig har kastet seg aktivt inn i kampen for å utbygge Arbeiderkomiteen, har så vidt vi vet, fått temmelig mager og halvhjertet hjelp fra MLF/AU.
- = Det er baktunghet i praksis.

Mellom disse to formene for baktunghet er det en iøynefallende sammenheng.

Om dere vil eller ei, kamerater, så driver dere sabotasje av Arbeiderkomiteen med denne baktungheten. ML-bevegelsens medlemmer som er svært opptatt av å styrke Arbeiderkomiteen har krav på sjølkritikk fra dere.

Avklaring av praktiske detaljer:

- o Dere nevner et arbeidsdokument for propagandaen. Et arbeidsdokument er og blir et arbeidsdokument. Et utgangspunkt for det videre arbeidet, en plan i skisseform – ikke noe direktiv.
- o Angående datoer på demonstrasjon og løpesedler: Det ble ikke nødvendig å gå inn på en finjustering av tidspunktene, fordi det daværende MLF/AU kategorisk satte seg i mot demonstrasjon. Det var ikke snakk om at MLF/AU mente at løpesedlene burde være ute før demonstrasjonen, mens SUF(m-l)s AU og MLGs AU hårdnakket holdt på at de ikke skulle det. Det var tvert om slik at MLF/AU ikke ville vite av hele demonstrasjonen innenfor noen rimelig tid.

Enhet—kritikk—enhet!

AU i MLG
AU i SUF(m-l)

MLFs 1. ORDINÆRE LANDSMÖTE: UTDRAG FRA OPPSUMMERING VEDTATT I MLFs SENTRALKOMITE 12.9.71.

Landsmøtet behandlet oppgjøret i forbindelse med NKP og vedtok vår nye status som selvstendig organisasjon: Marxistisk-Leninistisk Front.

Den politiske plattform med de endringene som landsmøtet vedtok er vårt politiske grunnlag. Programprinsippene som ble utarbeidet i forbindelse med NKPs 13. landsmøte, gir fortsatt uttrykk for MLFs syn på et kommunistisk partiprogram. Derfor må alle medlemmer sette seg grundig inn i disse programprinsipper.

MLFs hovedoppgave framover vil bli å delta i byggingen av et kommunistisk arbeiderparti i Norge.

Landsmøtets resolusjon om prinsippene for samarbeid med de andre ml-organisasjonene i det partibyggende arbeidet (senere også vedtatt på MLGs landsmøte) peker på betydningen av felles studier, felles aksjoner, organisatorisk samarbeid på alle plan og felles diskusjoner.

Kommentar til vedtaket MLFs indre oppgaver

MLFs indre oppgaver er underlagt strategien for bygginga av et kommunistisk parti. Det betyr at vi gjennom studier ruster oss til eksternt politisk arbeid. Det er nødvendig at vi øver oss opp i selvstendig politisk tenkning samtidig som vi skjerper den revolusjonære disiplin.

SK slår fast at hovedfaren i den kommunistiske bevegelse i Norge er høyreopportunismen.

Og vi ber gruppene være på vakt mot likvidatoriske elementer også innenfor MLF. I frontarbeider har høyreopportunismen først og fremst kommet til uttrykk i en manglende tillit til arbeiderklassen som ledende element i bygginga av en anti-imperialistisk folkefront, f. eks. mot EEC.

Vi må også øve oss i å oppdage og avsløre såvel trotskistiske som andre »venstre»-avvik. Den vedtatte beretning på MLFs landsmøte ga eksempler på at nettopp slike avvik har forekommet, jfr. »venstre»-avviket ved dannelsen av AKMED som i dag har slått ut i høyreavvik.

Kommentar til vedtaket om EEC og dyrtid

SK står fullt og fast på vedtaket om politiske retningslinjer for kampen mot EEC og Dyrtid, vedtatt på vårt landsmøte.

Der heter det bl.a. »...At Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid representerer den riktige og nødvendige anti-kapitalistiske kamplinje i EEC-motstanden. Det er kommunistenes sentrale oppgave å bygge ut arbeiderkomiteene og styrke den politisk og organisatorisk over hele landet.»

Vedtaket legger vekt på arbeiderklassens ledende rolle i en folkefront mot EEC som representerer et imperialistisk angrep på det norske folks politiske og økonomiske interesser.

»For å oppnå dette må det føres kamp mot den borgerlige nasjonalisme som vi blant annet ser i FB-ledelsen og som har til hensikt å forsone folk med dagens utbyttersamfunn.»

»Forovrig er det nødvendig å utvikle en allsidig taktikk overfor FB med sikte på å styrke kampen mot ledelsen og trekke medlemmene over på Arbeiderkomiteens linje og til dens organisasjon.»

I enkelte tilfeller kan man også vurdere om man kan tjene denne kampen gjennom medlemskap i FB, men dette må vurderes i hvert enkelt tilfelle og må aldri gjøres til fortrensel for Arbeiderkomiteens oppbygning, men ha til hensikt å styrke denne ved å rekruttere medlemmer til Arbeiderkomiteen.

Dette betyr at strategien til MLFs grunnorganisasjoner er å bygge ut en folkefront med arbeiderklassen som den ledende og med bønder, fiskere og småborgerskapet som dens viktigste forbundsfeller.

Mot EEC-medlemskap kan det også oppnås aksjonsenhet med den lavere del av borgerskapet.

Vårt viktigste arbeidsfelt er dog de store masser av det arbeidende folk som enda ikke er organisert i kampen mot EEC.

Og å gjøre lokale fagorganisasjoner og bedriftsklubber til organiserte elementer i kampen mot EEC. Særlig om det skulle bli nødvendig å gjennomføre en politisk generalstreik. Dette kan bli aktuelt ved en eventuell inngåelse av en »forlovelsespakt» mellom regjeringa og Brussel ved årsskiftet eller for å tvinge gjennom en folkeavstemning om EEC. *Det blir da fagbevegelsens grunnplan og bedriftsorganisasjon som blir de viktigste organisatoriske ledd.*

MLFs SK avviser en allmenn linje med blokkinnmeldelser i FB av Arbeiderkomiteens medlemmer. Vi avviser det kort og godt som et høyreavvik som tjener den borgerlige og ikke den proletære linja, og det vil være et klart brudd på vårt landsmøtevedtak.

Kommentar til vedtaket om opprettelse av Faglig Forum

På landsmøtet ble det vedtatt at Faglig Forum skulle opprettes, i samarbeid med MLG og SUF(m-l). Dette settes nå ut i livet. FF er nå

opprettet i Oslo og Akershus etter de retningslinjer som vårt AU foreslo. SK i MLF mener at FF må få en klar ekstern funksjon. Den må virke som bindeledd mellom de brede masser i fagbevegelsen og ML-organisasjonene. FF vil ved siden av å støtte og lede arbeidernes faglige og økonomiske kamp, også ha en klar politisk funksjon. Den må tjene strategien for partibygginga.

FF har en særskilt god mulighet til å få kontakt med den mest bevisste del av arbeiderklassen. FF vil få praktiske oppgaver på hvert enkelt sted hvor klassekampen skjerpes.

Gjennom sitt arbeid med fraksjoner i fagbevegelsen og på bedriftene skal FF ta initiativet til og samordne den faglige kampen, utvikle den politiske forståelse hos de kjempende arbeiderne, ha ansvaret for at den faglige og økonomiske kampen fører til økt klassebevissthet hos arbeiderne. Dette som et viktig bidrag i partibygginga.

I landsmøtets vedtak om partibygginga heter det:

»Det er av vesentlig betydning at vi ved ethvert sammenstøt i klassekampen øyeblikkelig tar fatt i sammenstøtets allmenne karakter, framholder dette for klassen, og utvikler forståelsen for høyere organisasjon for kampen ut fra deres erfaringer slik de framtrer i den særegne formen kampen har hatt.»

Dette arbeid må bringes i framgang – at det er utviklet og at forbindelsene til og fra massene er i virksomhet er nødvendig for at vi skal ha et virkelig parti. Bare på det vis kan marxismen-leninismen forbindes med klassekampens praksis som er partiets hovedoppgave.

FF vil gjennom sitt faglige og politisk arbeide være med på å legge grunnen for rekruttering fra arbeiderklassen til ml-organisasjonene og vil bidra til at den framskredne delen av arbeiderne aktivt tar del i og understøtter dannelsen av det kommunistiske parti.

Dette er viktig, for partiets proletære basis – celler i industrien, må være partiets ryggrad.

FF vil også legge grunnen til et nært samband mellom partiet og arbeiderklassens øvrige organisasjoner hvorav fagbevegelsen er den viktigste. Som et ledd i dette må FF også skolere faglige kadre.

De viktigste oppgaver framover blir forberedelse til tariffoppgjøret i 1972, og å støtte det organisatoriske arbeide i kampen mot EEC. Våre grunnorganisasjoner må i samarbeid med de andre ml-organisasjonene, støtte opp om arbeidet til Streikestøttekomiteen. I høst vil Streikestøttekomiteen reise på turne med en film fra Kiruna-streiken som heter: »Kamerater, motstanderen er velorganisert».

Våre grupper må prøve å få organisert framvisninger av denne filmen i større fora. Helst i de lokale fagorganisasjonenes regi.

TO LINJER I KAMPEN MOT EEC

STYRK ARBEIDERKOMITEEN

— Inn i Folkebevegelsen

(III. Kommentar til spørsmålet om kampen mot EEC
fra MLGs AU og SUF(m-l)s AU.)

I. HVA ER SLÅTT FAST TIDLIGERE

I våre tidligere artikler har vi slått fast vårt synspunkt i en rekke saker der enkelte kamerater innen MLF inntar et avvikende syn. Det er nødvendig å gjenta noe av dette fordi Røde Fane nr. 4 tar opp igjen noen av de standpunktene som er blitt klart avvist av MLGs og MLFs landsmøter. MLF/AU har ennå ikke uttalt seg om hvordan det ser på disse spørsmålene, og det bør være klart at dersom ikke MLF/AU helt klart uttaler seg mot disse standpunktene, så må ml-bevegelsen gå ut fra at MLF/AU støtter standpunkter av denne typen.

Hva slags standpunkter er det? Dreier det seg om mindre uoverensstemmelser eller forskjell i språkbruk?

Etter vårt syn dreier det seg om to forskjellige politiske linjer.

Den ene linja uttrykkes av »E.E.» i RF 4, (som er det forslaget som ble avvist på MLFs landsmøte), og i tidligere RF-artikler.

Den hevder at »Hvis småborgerskapet gjennom sin kamp mot EEC tar sikte på å forsvare restene av sin nasjonale selvstendighet og sine nasjonale rettigheter, så er ikke denne kampen progressiv, men historisk sett reaksjonær.»

Den hevder at kamp for nasjonal sjølråderett er illusorisk i en situasjon med stadig monopolisering.

Den hevder at »det er et høyreopportunistisk avvik» å gå inn i Folkebevegelsen.

Imot denne linja står den andre linja:

Den hevder at småborgerskapet i dag utgjør en reserve for proletariatet, at den breie massen av bøndene, fiskerne, de småhandlende og de arbeidende intellektuelle ikke er reaksjonære, men revolusjonære grupper.

Den hevder at det ikke finnes noe slikt som »hver enkelt klasses nasjonale suverenitet». Det er *nasjonen* som helhet som har eller mangler nasjonal sjølråderett.

Den hevder at enhver nasjonal kamp, uansett om den for ei tid ledes av småborgerskapet eller deler av borgerskapet, SÅ SANT DEN RETTER SEG MOT IMPERIALISMEN, er progressiv. Ja mer enn det, den er objektivt en del av den sosialistiske revolusjonen.

Den hevder at det er en riktig taktikk for å utbygge den folkelige enhetsfronten, styrke Arbeiderkomiteen, vinne sentrumskreftene og isolere høyrekre og mobilisere til store folkelige kamper å gå inn i Folkebevegelsen.

Disse to linjene er uforenlige: de står skarpt mot hverandre på hvert eneste viktig spørsmål. Man kan ikke støtte det ene synet uten samtidig å gå imot det andre.

MLGs og MLFs landsmøter (gjennom felles vedtak) og de fire sommerleirene har vist at mer enn 95 prosent av ml-bevegelsen støtter den andre av disse to linjene.

Denne linja blir dessuten underbygd av alle de marxistiske klassikerne:

Marx, som i kritikken av Gothaprogrammet går mot nettopp en slik forvrengning av Manifestet som »E.E.» gjør seg skyld i. Marx sier det er absurd å bruke sitatet i Manifestet til å kalle »den lavere middelstanden» en reaksjonær masse i forhold til proletariatet.

Engels, som i »Bondespørsmålet i Frankrike og Tyskland» sier: »Vi står avgjort på småbondens side . . . Jo større tallet på bønder er som vi sparer for å bli styrtet direkte ned i proletariatet, som vi kan vinne for oss ennå mens de er bønder, desto hurtigere og lettere fullbyrder den samfunnsmessige omdannelsen seg. Vi kan ikke være tjent med å vente med denne omdannelsen til den kapitalistiske produksjonsprosess overalt har utviklet seg til sine siste konsekvenser, til den siste småhåndverker og den siste småbonde har falt som offer for den kapitalistiske storbedrift.»

Lenin, som i 1916 sier: »Hovedpunktet i det nasjonale spørsmål, retten til sjølråderett, har sluttet å være en del av den allmenne demokratiske bevegelsen, den har allerede blitt en integrert del av den allmenne proletarisk-sosialistiske revolusjonen.» (sitert fra Mao Tsetung: »Om det nye demokratiet»)

Stalin som i Leninismens grunnlag sier: »Leninismen svarer ja på dette spørsmålet, det vil si den står på det standpunkt at det er revolusjonære evner blant flertallet av bøndene og mener at det er mulig å nytte dem til fordel for det proletariske diktatur.» »Det dreier seg her om å støtte bevegelser og kamper fra bøndenes side som er av en slik art at de direkte eller indirekte letter proletariatets frigjøringsbevegelse.» (vår uth.) »Det dreier seg om å støtte de nasjonale bevegelser som tar sikte på å svekke og styrte imperialismen, og ikke på å styrke og opprettholde den.»

Mao Tsetung, som sier:

»Når alt kommer til alt er nasjonal kamp et spørsmål om klassekamp.»

Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti når den i »Lenge leve det proletariske diktaturets seier!» sier: »Folket som utgjør over 90 % av befolkningen – arbeiderne, bondene, studentene og alle de som ikke vil finne seg i å bli underkuet av imperialismen – ønsker alltid å gjøre revolusjon.»

Dette er ikke ubetydelig støtte. Den linja som majoriteten av ml-bevegelsen står for er den marxist-leninistiske linja. Den linja som uttrykkes av »E.E.» er fullstendig i strid med den marxist-leninistiske linja på avgjørende punkter. Den kan lettere forenes med den linja som uttrykkes slik: »Ved dette vil proletariatet komme i *fiendtlige sammenstøt* ikke bare med alle grupperinger av borgerskapet som støtter det til å begynne med i dets revolusjonære kamp, men også *med de brede masser av bondene*, som har hjulpet proletariatet med å komme til makten.» (uth. her) Dette sitatet er hentet fra Trotski og utgjør et av hans viktige angrep på leninismen.

Det står fritt til ethvert medlem av ml-bevegelsen å velge mellom disse to linjene, dette gjelder også MLF/AU. Men valget må skje snart, for massebevegelsen vil ikke vente på oss. Regjeringa vil ikke utsette EEC-planene for at vi skal enes om en taktikk og en strategi.

Dette er spørsmål vi har utredet tidligere. Nå skal vi ta for oss de aktuelle perspektivene for kampen mot EEC og dyrtid.

II. STYRK ARBEIDERKOMITEEN

Det er Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid som er EEC-motstandens rygggrad. En aktiv og framgangsrik Arbeiderkomite er forutsetninga for at det norske folket virkelig skal torpedere planene om EEC-medlemskap. Derfor har marxist-leninistene aktivt arbeidet for å utbygge Arbeiderkomiteene, og i framtida må vi gjøre det enda kraftigere.

I høst vil motsigelsene skjerpes i EEC-spørsmålet, og det er temmelig innlysende at dyrtida kommer til å bli enda verre. (Statsbudsjettet blir neppe noen gave til det arbeidende folket.) Dette er vårt utgangspunkt.

Det er nødvendig å analysere den folkelige enhetsfronten mot EEC for å innse arbeiderkomiteenes betydning og gripe at vi akkurat nå nettopp må bygge dem videre ut.

Hvem tilhører denne enhetsfronten? Hvilke er de viktigste kreftene som befinner seg innenfor den? Kan vi snakke om en folkelig enhetsfront mot EEC?

Den mest uttømmende behandling av enhetsfronten er gitt av Formann Mao i hans skrifter om den anti-japanske enhetsfronten. Spesielt egnet for

våre studier akkurat nå er artikkelen »Aktuelle problemer om taktikken i den anti-japanske enhetsfronten». Han sier her:

»Den grunnleggende betingelsen for seier i forsvarskrigen er utbygginga og konsolideringa av den anti-japanske enhetsfronten. Den taktikken som kreves for å oppnå dette er å utvikle de progressive kreftene, vinne midtkreftene og bekjempe det ytterste høyre; dette er tre uatskillelige lenker, og metoden som bør anvendes for å forene alle kreftene er kamp.»

Før vi setter i gang med å tillempe dette sitatet på våre konkrete forhold, må vi stille spørsmålet:

Ønsker vi ærlig og oppriktig at kampen mot EEC skal lykkes? At Norge skal holdes utenfor EEC-imperialismens direkte kontroll?

Ingen marxist-leninist, som virkelig ønsker å tjene folket, kan unnlate å svare et kraftig JA! på dette spørsmålet. Det norske folket ønsker ikke EEC-medlemskap, det hater den tyske imperialismen og andre imperialister.

Med dette utgangspunktet må vi *nødvendigvis* også ønske at enhetsfronten mot EEC skal bli så *brei* og *slagkraftig* som mulig. Det er å undervurdere monopolkapitalens stat å tro at kampen kan seire uten en meget brei front som virkelig samler alle krefter som lar seg forene.

Den folkelige enhetsfronten mot EEC eksisterer. Den består ikke av en enkelt organisasjon eller av en enkelt klasse. Den består av flere klasser og grupper og en lang rekke organisasjoner. Det betyr *ikke* at enhetsfronten mot EEC er enhetlig, eller at den ikke inneholder motsigelser. Den er ikke en gang *subjektivt* til stede for mesteparten av EEC-motstanderne. Likevel er enhetsfronten mot EEC et *objektivt* faktum. Den er en tendens som består i at majoriteten av det norske folket er imot EEC. Denne tendensen som ikke begrenser seg til arbeiderklassen, men som også omfatter småborgerskapet, lavere deler av borgerskapet og grupper som ikke umiddelbart kan plasseres i en enkelt klasse, slik som skoleelever, studenter osv. Den er også kommet til uttrykk i at en lang rekke organisasjoner har tatt stilling mot EEC.

Når det gjelder å sveise denne tendensen sammen til en virkelig enhetsfront, så er det først og fremst vårt, marxist-leninistenes ansvar, å legge opp en politikk som kan forene alle krefter som kan forenes mot klassefienden.

Nøkkelen til denne sammensveisinga ligger i Maos ord om å styrke venstre, vinne midten og bekjempe høyre.

Hvem tilhører enhetsfrontens venstre?

Enhetsfrontens venstre finner vi bl. a. i og omkring Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid. Arbeiderkomiteen er det viktigste uttrykket for enhetsfrontens venstre, men ikke det eneste. Det finnes store grupper som sympatiserer med dens linje eller uttrykker liknende synspunkter. Deriblant finner vi en god del av Folkebevegelsens menige medlemmer, store deler av slike

organisasjoner som SFU osv. Vi må heller ikke glemme at organisasjoner av småborgere og halvproletarer har tatt til orde for slike midler som generalstreik mot EEC.

Det grunnleggende for å styrke venstre er å bygge ut Arbeiderkomiteen,

- o komiteer må dannes på så mange arbeidsplasser som mulig
- o komiteer må dannes i enda flere boligområder
- o komiteer må dannes på langt flere skoler.
- o Så mange distrikter som mulig bør så snart som mulig avholde distriktskonferanser, slik at arbeidet på distriktsplanet blir bedre samordnet.
- o Vi må drive et dristig rekrutteringsarbeid og utvikle den lokale kampen.
- o Vi må utvikle det indre livet i komiteene, gå i spissen med å fremme den demokratiske diskusjonen og trekke alle med i arbeidet.

Høyre i enhetsfronten er folk av typen Haugestad. De representerer borgerskapet eller storborgerskapet innenfor enhetsfronten og vil lett komme til å kapitulere. De ønsker å bruke kampen i folket mot kommunistene og kjemper bare uvillig mot imperialismen.

Disse svarte folkene må skilles klart fra sentrum, som sin vakling til tross avgjort kan vinnes.

Hvordan vinner vi sentrum, hvordan bekjemper vi høyre?

Vår holdning til høyre bør være at så lenge de tildels kjemper mot imperialismen, så hører de til enhetsfronten. Dersom de angriper oss, går vi til resolutt motangrep, slik vi har gjort flere ganger overfor Haugestad. Men når de ikke angriper oss, skal vi heller ikke gå til angrep. Slik vil massene lære hvem det er som ærlig ønsker enhet og seier i kampen og hvem som splitter. Når det gjelder deres politiske linje, skal vi bekjempe den der den stikker fram.

For å bekjempe høyre må vi også vinne sentrum. Det er to sider av samme sak. Det hjelper ikke hvor mye vi bekjemper høyre, dersom høyre bevarer sin innflytelse over sentrum.

Sentrum vinner vi gjennom et tålmodig arbeid. Deres skepsis mot oss må brytes ned gjennom praksis og kan ikke fjernes gjennom propaganda alene. Også for sentrum gjelder Maos tese: »Hvor kommer de riktige tankene fra? . . . De kommer fra den sosiale praksis og den alene.»

For å vinne sentrum er det uomgjengelig nødvendig at vi går inn i Folkebevegelsen og der oppnår kontakt med dem og utvikler aksjonsenhet. Det er videre nødvendig med en utstrakt kontakt med disse kreftene for å vinne dem for større eller mindre deler av vårt program for kampen, og dermed trekke dem ut av høyres favn.

For å bekjempe høyre er det nødvendig å gå inn i Folkebevegelsen. Det er særlig der høyre sprer sin giftige propaganda mot oss, og det er bare ved sjøl å

være der og slå den tilbake at vi kan oppnå betydelige resultater.

Ved å delta i FB kan vi stille oss på linje med massene i FB og reise en opinion mot høyres undertrykking av demokratiet i FB, deres vanvittige pengeforbruk osv. Men det er bare som medlemmer av FB at vi kan reise en slik opinion med noen virkelig tyngde.

Dette er nøkkelpunktet i vår taktikk innenfor den folkelige enhetsfronten. Uten en slik framgang vil vi ikke kunne vinne sentrumskreftene og isolere høyre. Faren for kapitulasjon i kampen vil da kunne oppstå

Altså: Bygg Arbeiderkomiteen dristig ut!

III. INN I FOLKEBEVEGELSEN

I vår analyse av frontens venstre nevner vi deler av FB. Det er utvilsomt at Arbeiderkomiteens politiske linje har slått dypt inn i FB. 7. juni i Oslo og andre steder viste oss at FB-medlemmene mer enn gjerne hører våre argumenter og mottar vårt materiell når vi kommer dem inn på livet.

Det er objektivt tilstede et oppland av FB-medlemmer som med en viss aktivitet fra vår side kan vinnes som medlemmer i Arbeiderkomiteen. Men det forutsetter altså at vi kommer disse FB-medlemmene imøte, at vi opphever det skillet som reaksjonære FB-ledere har prøvd å trekke mellom oss og dem. Det forutsetter at vi går inn i Folkebevegelsen. Som medlemmer av FB vil vi lett kunne vinne dette opplandet og dermed styrke Arbeiderkomiteen.

Med andre ord: Dersom vi mener parolen om å bygge Arbeiderkomiteen dristig ut på alvor, så må vi også gå inn i Folkebevegelsen for å oppfylle den.

Kravet om å styrke enhetsfrontens venstre krever dette av oss.

Men vi har også to andre oppgaver, nemlig å vinne sentrum og isolere høyre. Hvem er disse?

Blant sentrumskreftene finner vi flere mer eller mindre progressive organisasjoner, organisasjoner som på ett eller annet grunnlag går inn for å bekjempe EEC. Vi finner store deler av Folkebevegelsen. Her finner vi lederne for SFU/SF, her finner vi Norges Gymnasiastsamband, Senterungdommen, Unge Venstre osv.

Sentrum har en tosidig karakter. Det kan vinnes for venstres paroler, men det hindres i dag av høyres autoritet og anti-kommunisme. Sentrum er også høyst uensartet. Visse deler av sentrum kan raskt vinnes over til venstre, og visse deler sitter temmelig hardt fast i høyres grep.

IV. FORBERED STORE MASSEKAMPER MOT EEC

Alle marxist-leninister er vel enige om at norsk EEC-medlemskap bare kan stoppes gjennom store massekamper. En stor generalstreik mot EEC vil bety

mer enn allverdens løpesedler, medlemskort, uttalelser og folkeavstemninger. Derfor er det vår oppgave å forberede slike aksjoner. Hvordan legger vi grunnen for en generalstreik eller liknende aksjoner mot EEC?

For det første må vi bygge ut Arbeiderkomiteen. Utbygging av Arbeiderkomiteen er første forutsetning for at vi skal bli i stand til å lansere en generalstreik.

Men det er ikke den eneste.

Er det noen som tror at det kan bli store politiske aksjoner mot EEC i høst, dersom Folkebevegelsen stiller seg negativ eller aktivt bekjemper det?

På et møte i Oslo uttalte formannen i MLF at FB ikke ville spille rolle i forbindelse med en eventuell generalstreik, da ville fagforeningene være det eneste avgjørende.

Vi mener dette er en farlig illusjon. Den undervurderer den rollen FB har i massenes bevissthet som »den samlende anti-EEC organisasjonen». Den undervurderer det faktum at en rekke viktige fagforeninger har gitt FB sin uttalte støtte. Hvis vi følger en slik linje som formannen i MLF la opp til, vil vi eventuelt oppnå at FB kjørte aktivt mot en generalstreik og dermed kunne vi anta at streiken ikke ble noe av.

Hvis vi derimot tar FB alvorlig, går inn i den, vinner medlemmene for kamplinja, da kunne vi oppnå at FB enten støtter streika eller stiller seg velvillig nøytrale. Dermed ville vi stå sterkere også i fagforeningene og streika kunne virkelig bli noe av.

Med andre ord: For at det i det hele tatt skal bli noe av virkelig store massekamper mot EEC, er det en forutsetning at vi også går inn i FB og vinner oppslutning for vårt syn der.

Det er også vurdert ut fra en slik konkret situasjon – muligheten for generalstreik – vi ser at å kjøre parolen om å gå inn i FB ut *allment* er i samsvar med vedtaket på landsmøtene i MLF og MLG. Her står: ». . . medlemskap i Folkebevegelsen er et taktisk spørsmål. Det må vurderes lokalt og i spesielle tilfeller hvorvidt et medlemskap i Folkebevegelsen er formålstjenelig.» Det er klart at nettopp sjansen for generalstreik *nettopp* er et slikt *spesielt tilfelle*, der det blir *taktisk formålstjenelig* å gå inn i FB ikke bare lokalt, men *overalt*.

En tredje forutsetning er at vi vinner så mange enkeltpersoner og organisasjoner som mulig for vår linje eller deler av vår linje, både når det gjelder folkeavstemninga og massekampen. Det krever at vi tar kontakt med og diskuterer med en lang rekke folk. Flere av disse vil være folk som vi bare i dette ene spørsmålet kan oppnå kampfellesskap med, folk som i andre spørsmål vil stå i direkte motsetning til oss. Det kan dreie seg om opportunistiske fagforeningsledere, pamper i ulike organisasjoner osv. Skal vi

være redde for å diskutere med disse folkene og prøve å vinne dem for vår linje?

Nei! Vi har ingenting å frykte, dersom vi er overbevist om at vi har en riktig linje som tjener folket og retter seg mot imperialismen. Kan vi vinne slike folk og organisasjoner for denne linja eller deler av den vil det være fienden og ikke vi som har grunn til å frykte. Det vil dessuten være et hardt slag mot disse folkas dårlige side om de helt eller delvis vinnes for vårt aksjonsprogram.

V. FØR EN BESLUTTSOM KAMP MOT »VENSTRE»— OG HØYREOPPORTUNISME!

»Hvis det er bare kamp og ingen enhet, vil vi ikke være i stand til å forene alle de kreftene som kan forenes og konsolidere og utvikle den revolusjonære enhetsfronten. Vi vil heller ikke være i stand til å presse hovedfienden inn i en trengt og isolert posisjon og vil derfor heller ikke være i stand til å vinne seier i kampen mot fienden. Hvis det er bare enhet og ikke noen kamp, vil vi miste vårt prinsipielle revolusjonære standpunkt, undergrave partiets revolusjonære ledelse i enhetsfronten, partiet vil degenerere ideologisk, politisk og organisatorisk og revolusjonen vil lide nederlag.» — Fra en artikkel i »Hongqi», sitert i Peking Review nr. 35, 71.

Dette sitatet viser på en god måte hvordan »venstre»- og høyrefeil kommer ut på ett — nederlag. Slik er det i kampen mot EEC også.

På den ene sida må vi forkaste den sekteriske »bare kamp og ingen enhet»-linja som Røde Fane legger opp til. Eller den linja som MLF/AU la opp til foran 7. juni. (Se fellesbull. nr. 2.) Den ville bety ingen generalstreik, ingen store politiske aksjoner og nederlag i kampen mot EEC.

På den andre sida må vi forkaste »bare enhet og ikke noen kamp»-linja som ville komme til uttrykk dersom man gikk inn i FB uten å føre ut vår linje der, uten å vinne over sentrum og uten å bekjempe høyre. Resultatet ville bli det samme. Sentrum ville ikke bli vunnet og høyre ville kunne kapitulere. Dette ville også ganske sikkert bety nederlag i kampen.

Det vi nå skal gjøre — i det norske folkets interesse — er for det første å forkaste Røde Fanes sekteriske prat om at det å gå inn i FB er »høyreopportunistisk». Dernest skal vi gå inn i FB, de av oss som ikke alt har gjort det. Men oppgaven er ikke fullført med det. Når vi har blitt medlemmer av FB må vi starte medlemsverving til Arbeiderkomiteen innenfor FB. Vi må legge fram forslag til enhetsaksjoner på møter. Dersom det ikke blir innkalt til møter må vi slutte oss sammen med andre medlemmer for å kreve demokratiske rettigheter.

Slik er vår marxist-leninistiske linje, og slik vil den seire over alle opportunistiske angrep enten de kommer fra »venstre» eller høyre.

SLÅ TILBAKE »VENSTRE»-OPPORTUNISME OG SEKTERISME!

FOREN ALLE KREFTER SOM KAN FORENES I KAMPEN MOT EEC!

FØR EN AKTIV IDEOLOGISK KAMP PÅ TO FRONTER!

ENHET – KRITIKK – ENHET!

AU i MLG

AU i SUF(m-l)

TILLEGG TIL ARTIKKELEN OM EEC.

Forslag til leseliste fra AU i MLG og AU i SUF(m-l).

I EKE 1 og 2, Røde Fane og andre steder er det etterhvert offentliggjort svært mye materiale om motsigelsene i EEC-spørsmålet. Mange kamerater har problemer med å komme gjennom alt, og har vansker med å sette seg inn i *politikken* i motsigelsene. For å gjøre det lettere for dem har vi utarbeidet en *leseliste* som vi tror kan hjelpe disse kameratene til *raskt* å få et grep på de viktigste *politiske* spørsmåla. (Vi understreker sjølsagt at dette er *vårt* syn på hva som er viktigst, og at kameratene i MLF-AU godt kan ha et annet syn.) Lista omfatter stoff til og med EKE 2, RF 4/71 og KK 9/71.

EKE 2. Mer om Kampen mot EEC. Kommentar fra AU-ene i MLG og SUF(m-l) (s. 9). *Særlig* avsnitt III (s. 11) som tar opp skillene i synet på det nasjonale spørsmål, og avsnitt IV (s. 12) som tar opp småborgerskapets stilling.

EKE 2. Om Holdninga til folkeetoget mot EEC i Oslo 7/6. Av ml-fraksjonen i AKMED sentralt (s. 13). Inneholder også MLF-formannens begrunnelse for hvorfor vi, dersom vi ikke fikk krava gjennom, *ikke* skulle gå i FB-toget.

EKE 2 – BILAGET. Vedtaket fra MLFs og MLGs landsmøter (s. 24). Tar opp landsmøtenes felles holdning til bl. a. medlemskap i FB, demonstrasjonen 7/6, småborgerskapet.

RF nr. 4/71. Artikkelen på side 4–5 signert »E.E.» Denne artikkelen er (sammen med MLF-formannens brev, referert i EKE 2, s. 13) etter vår mening hoveddokumentet for å forstå den andre linja på spørsmålet om småborgerskapet, FB, det nasjonale spørsmål m.m. (Denne artikkelen er det forslaget som ble *avvist* på MLFs landsmøte. Vi foreslo at den skulle tas med som diskusjonsmateriale i *nr. 2 av EKE!* Dette *nektet* representanten fra MLF å gå med på – visstnok fordi det forkastede forslaget fra nå av var »en intern sak for MLF». Men like etter offentliggjøres forslaget i et *eksternt* organ, tilgjengelig for enhver! Vi spør oss sjøl: ønsker man kanskje å *unngå* intern

diskusjon, samtidig som man *isteden* kjører diskusjonen offentlig, for øynene på borgerskapet? Men nok om det.)

KK nr. 9. Underlig i Røde Fane (s. 2). Tar opp hvordan RF 4/71 i praksis underslo MLFs landsmøtevedtak. KK nr. 9. INN I FOLKEBEVEGELSEN!

(s. 3). Tar bl. a. opp diskusjonen på østlandsleiren.

Denne leselista har en samla lengde på ca. 9 sider. Den skulle derfor være overkommelig for enhver, og gi en bra innfallsport til videre sjølstudier.

De som leser dette, kan jo også forsøke å besvare i debatten (og gjerne i innlegg i EKE) følgende spørsmål:

Hva besto de to linjene i 7/6 i Oslo, og hvilken var riktig?

Kan det ut fra en analyse av situasjonen og ut fra MLF/MLGs landsmøtevedtak, forsvares å sende ut den allmene parolen »inn i FB»?

Vil i tilfelle en slik parole bety likvidering av AKMED?

Hva består de to linjene i når det gjelder småborgerskapet, og hvilken er riktig? (Gjerne ut fra egne erfaringer med småborgerskapet.)

(Til de som har høve til videre lesning: For å se den andre linjas synspunkter i en relativt ekstrem form, anbefaler vi Sven Brøns artikler i RF 1/71 og 4/71.

Demonstrasjonen i september er også interessant å studere. Bl. a. gjelder dette forholdet agitasjon – agiterende demonstrasjoner – aksjon, som er nær beslektet med motsigelsene i partibygginga. AU-ene i MLG og SUF(m-l) legger fram sitt syn i EKE 1 (s. 7) og i EKE 3 (se innholdsforteknelsen). MLF-au legger fram sitt syn i EKE 1 (s. 4) og EKE 2 (s. 6.)

BOLSJEVIKPARTI ELLER NARVESEN ?

Bolsjevikparti eller Narvesen(M-L)?
Hvordan vinnes massene for partiet?

MOTSIGELSEN BLIR KLARERE.

Diskusjonen om partistiftelsen har nå gått et stykke framover. Skillene begynner å komme klarere fram. Blant de grupper av synspunkter som skiller de to linjene, kan vi nå skille ut kjernespørsmålet – det spørsmål som de forskjellige andre synspunktene kan utledes fra.

AU'ene i MLG og SUF(m-l) framstilte sin linje i mange artikler i EKE 2. Dessverre svarer kameratene i MLF-ledelsen *indirekte*, de framstiller sin linje på lederplass i RØDE FANE nr. 4/71. MLF-kamerater, vi synes dere heller burde svare oss i EKE. Dere vet sikkert at EKE har et mye større opplag enn RF. Derfor vil mange EKE-lesere (*i beste fall*) bare seint og ad omveier finne fram til MLF-kameratenes debattinnlegg. Men vi er sjølsagt likevel glade for at dere skriver. Det er bedre at dere svarer på lederplass i RF enn ikke i det hele tatt!

Vi skal i det følgende vise at kjernespørsmålet er *konkret hvordan* ml'erne vinner arbeidermassene for partiet. Alle kamerater er enige i at en av forutsetningene for et sterkt kommunistisk parti i Norge er at stadig større deler av arbeiderklassen forstår nødvendigheten av partiet, og derfor slutter opp om det.

Ifølge den ene linja vinnes slik oppslutning gjennom at det organiseres et kommunistisk parti, som ved å kaste seg ut i klassekampen overbeviser arbeiderne og det arbeidende folket om at partiet er et redskap folket trenger. Følgen blir at vi må se opprettelsen av partiet som en oppgave på ikke alt for lang sikt. Partiet må først og fremst bli et *kamp-parti*, og det må legges stor vekt på enheten og den demokratiske sentralismen. En enhetlig kommunistisk organisasjon som kjemper for å bygge partiet må skapes raskt. Dette synet står AU'ene i MLG og SUF(m-l) for.

Ifølge den andre linja vinnes slik oppslutning gjennom at »marxist-leninistene evner å gjennomføre en omfattende propaganda og agitasjon i arbeiderklassen. . . » Slik »bidrar (ml'erne) til å skape en nødvendig forståelse . . . for det kommunistiske parti» (RFs leder nr. 4/71). Følgen blir at opprettelsen av partiet kan skyves ut i det uvisse, ettersom det er »nødvendig» at »propaganda og agitasjon» har skapt et grunnlag først. Fra dette er det rimelig å gå videre til

at den type organisering som trengs først og fremst er en revolusjonær propagandasentral. En enhetlig kommunistisk organisasjon blir heller ikke omtalt med så mye entusiasme, og tilhengerne av denne linja virker egentlig ikke så veldig interessert i konkrete samarbeidstiltak. Vi må faktisk spørre oss om ikke hensikten med denne linja faktisk er å forklare hvorfor man simpelthen ikke *ønsker* en samling av ml-bevegelsen. Enheten og den demokratiske sentralismen vurderes også som mindre viktig og enkelte kamerater kan tilmed komme til å hevde at leninistisk organisasjonsform er unødvendig. Dette er den linja vi leder ut av artiklene i RF-4.

Vi vil i dette innlegget dokumentere at det siste synspunktet faktisk er konsekvensen av disse artiklene. Vi skal også dokumentere at disse synspunktene på avgjørende punkter strider mot marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, og spesielt mot Mao Tsetungs *kunnskapsteori*.

Gjennom dette vil vi gjøre det lettere for den store massen av norske marxist-leninister å avvise denne feilaktige linja. Vi håper også å hjelpe de kameratene som har disse ideene til å kvitte seg med dem raskt. Det vil fremme arbeidet for en enhetlig partibyggende organisasjon og dermed for partiet i Norge.

MAO OM HVORDAN MASSENE LÆRER.

Hvordan får arbeidsfolk kunnskap om nødvendigheten av å kjempe, organisere seg, støtte partiet? Svaret finner vi i marxismens teori om hvordan mennesker *lærer*. Den finner sin høyeste form særlig i Mao Tsetungs artikler *Hvor kommer de riktige ideene fra?* og *Om praksis*.

I *Hvor kommer de riktige ideene fra?* understreker Mao at riktige ideer *bare* oppstår i samfunnsmessig praksis – dvs. fra klassekamp, kamp for produksjon og vitenskapelige eksperimenter. Gjennom samfunnsmessig praksis deltar mennesker i mange slags kamper og vinner rik erfaring. På grunnlag av disse erfaringene skjer et sprang over til *ideer*. (Eksempel: Etter års kamp i fagforeninger, legal kamp i parlamentet osv. viser det seg at arbeiderklassen ikke er kommet nærmere sosialismen. Noen av arbeiderklassens partier slutter seg derfor til ideen at sosialismen *bare* kan opprettes gjennom væpnet revolusjon.) Deretter følger et nytt sprang: ideene blir prøvd i praksis. (Eksempel: Ideen om at væpnet revolusjon kan opprette sosialismen prøves i praksis gjennom den russiske revolusjon i 1917, den kinesiske revolusjon i 1949 osv.) Dette siste spranget er viktigere enn det første, sier Mao, for *bare* gjennom praksis kan vi skille de ideene som er riktige fra de ideene som er gale. »Det finnes ingen annen måte å undersøke hva som er sant . . . Slik er den marxistiske kunnskapsteori, den dialektisk-materialistiske kunnskaps-

teori». (Eksempel: Etter at revolusjonene har seiret i Russland, Kina, Albania, Vietnam osv. slutter mange arbeidende mennesker seg til kommunismen og vender ryggen til sosialdemokratiet, fordi de i *praksis* ser at kommunistenes linje er riktig og sosialdemokratenes er feilaktig.) Altså: Vi ser at alle riktige ideer, all riktig kunnskap stammer fra *praksis*, og at det først og fremst er gjennom *praksis* (handling, eksempel) at vi kan overbevise de arbeidende massene om at kommunismens ideer er riktige.

Hvordan får vi kunnskap om partiet? Betyr det at vi ikke kan skaffe oss slik kunnskap gjennom studier og propaganda, at dette ikke har noen betydning, og at vi *bare* skal drive med praksis? Nei, studier og propaganda er meget viktig. Men Mao sier likevel at praksis må være *utgangspunktet, hovedsida*. Derfor er det også bare praksis som kan skaffe oss tilstrekkelig kunnskap om partiet.

Kan vi ikke lære om partiet gjennom studier av teori? Mao peker på at vi aldri må slutte å studere, og at vi »må drive teoretiske studier og arbeide grundig med bøker . . .» Men samtidig sier han: »For å kunne få et virkelig godt tak på marxismen må en ikke bare lære den fra bøker, men hovedsakelig gjennom klassekamp, gjennom praktisk arbeid og intim kontakt med arbeidernes og bondenes masser.» Følgelig er studier viktig, men de skal tjene og ikke hindre praksis. Partiet skal studere, men vi kan ikke tillate at partiet forvandles til bare et forbund for teoretiske studier i marxismen. Og teoretiske studier kan heller ikke gi oss tilstrekkelig kunnskap om partiet.

Hva med propaganda? Propaganda er også viktig. Mao har slått fast at om vi vil styrte en politisk makt, er det nødvendig først å skape en opinion. Men propaganda *alene* er ikke tilstrekkelig til å gi folk politisk kunnskap. »Marxistene mener at menneskets sosiale praksis alene er det eneste kriteriet på sannheten av dets kunnskap . . . den dialektisk-materialistiske kunnskaps-teorien setter praksis i første rekke, og den mener at menneskelig kunnskap ikke på noen måte kan skilles fra praksis. Den vender seg imot alle teorier som benekter hvor viktig praksis er eller som skiller kunnskap og praksis». Følgelig sa Lenin: »*Praksis teller mer enn (teoretisk) kunnskap*, fordi den ikke bare har sin rot i allmengyldighet, men også i den umiddelbare virkelighet. . . . Sannheten av enhver teori blir ikke bestemt av personlige følelser, men av objektive resultater i sosial praksis . . . Praksis er det første og det grunnleggende standpunkt i den dialektisk-materialistiske kunnskapsteorien.» (Om praksis). Altså må vi spre kunnskap gjennom propaganda, men den *viktigste* måten å spre kunnskap på er gjennom å utvikle massekampen. Partiet må propagandere, men det må ikke få være bare en propagandasentral. Dets propaganda må *tjene* massekampen og igjen propagandere *resultatene* av

massekampen. Og sjøl denne propagandaen kan ikke gi oss god nok kunnskap om partiet.

Hvordan må partiet grunnlegges? Av marxismens kunnskapsteori *slutter vi med nødvendighet* at partiet i første omgang må stiftes av en forholdsvis liten kjerne (i forhold til befolkningen som helhet), som gjennom *kamp* viser det arbeidende folket veien framover. Ved eksempel, ved å trekke stadig flere med i klassekampen, gir partiet stadig større deler av arbeiderklassen og folket kunnskap om partiets nødvendighet, og om at massenes kamp kan endre verden. »Hvis du ønsker å ta del i en bestemt ting eller ei bestemt gruppe av ting direkte, må du personlig ta del i den praktiske kampen for å forandre virkeligheten, for å forandre den tingen eller gruppa av ting, for bare slik kan du komme i kontakt med dem som fenomener. Bare gjennom personlig deltakelse i den praktiske kampen for å forandre virkeligheten kan du avdekke det vesentlige ved tingen eller gruppa av ting og forstå dem. Dette er veien til kunnskap som ethvert menneske faktisk går, sjøl om noen mennesker som bevisst forvrenger sannheten, hevder det motsatte. . . Hvis du ønsker å vite hvordan pæra smaker, må du forandre pæra ved å spise den» (Om praksis). Dette gjelder også massenes vei til partiet. Arbeidsfolk har en kjernesunn innstilling. De har opplevd ledelsens forræderi mer enn en gang. Skal de stole på noen, krever de derfor også mer enn fine ord og feite floskler i pent utstyrte trykksaker. De krever *bevis*. Bare gjennom å «smake» på partiet *i praksis* kan arbeiderne overbevises om partiets nødvendighet, bare slik får vi tilstrekkelig kunnskap om partiet.

Men kanskje veien til kunnskap som Mao her klart staker opp, *bare* gjelder for marxist-leninistene og ikke for massene? Tull! For det første sier Mao at dette er »veien som ethvert menneske faktisk går», »det finnes ingen annen». Kan noen virkelig forestille seg at arbeiderne og de breie massene *ikke* skal regnes til »alle mennesker»? Altså er der derfor også *bare* slik *massene* vinner kunnskap. Å si noe annet og samtidig bygge på Mao er å si at massene ikke er mennesker!

For det andre bruker Mao i Om praksis nettopp som eksempel hvordan *arbeiderklassen* i førstningen hadde ufullstendige erfaringer, og derfor heller ikke en riktig politikk: Den dreiv med knusing av maskiner og spontan kamp. Først da den begynte »den andre perioden av dens praksis, perioden med bevisst og organisert politisk kamp» var arbeiderklassen i stand til å forstå samfunnet og sin egen historiske oppgave. »Og det var i stand til å forstå dette på grunnlag av dets egen praksis og på grunn av dets egne erfaringer om langvarig kamp, erfaringer som Marx og Engels vitenskapelig summerte opp i all deres mangfoldighet for å skape den marxistiske teorien til fostring av

proletariatet.» (Om praksis). Altså sier Mao svart på hvitt at det også er *slik arbeiderklassen lærer*.

Mao er ikke den *første* marxist-leninistiske teoretikeren som har pekt på at massene bare lærer gjennom *praksis*. Såleis sier f. eks. *Dimitrov*: »Den selvtillfredse sekterismen *vil og kan ikke forstå* at det kommunistiske partiets ledelse av arbeiderklassen ikke oppstår av seg selv. Det kommunistiske partiets ledelse av arbeiderklassen kamper må erobres. Til dette trengs ingen deklamasjoner om kommunistenes ledende rolle, en må fortjene og vinne arbeidermassenes tillit gjennom daglig massearbeid. . .» (Oktofers utg. s. 114). Altså: Partiets ledelse vinnes ikke gjennom propaganda, men gjennom massearbeid i kampene. Propaganda er ikke nok: Partiene »må alltid føre en aktiv bolsjevistisk massepolitikk og ikke nøye seg med bare propaganda og kritikk og appeller om kamp for proletariatets diktatur». (s. 122). Dimitrov referer også til *Stalin*, som viste hvordan Oktoberrevolusjonen seiret nettopp fordi bolsjevikene satte fram paroler som ledet massene fram til »terskelen til revolusjonen» »idet de får dem til å føle, kontrollere og overbevise seg om riktigheten av disse parolene på grunnlag av sine egne erfaringer. . .» (s. 148). Dimitrov *kritiserer* tilmed de *nordiske kommunistpartiene* fordi de ikke skjønner hvordan massene lærer. Han sier: »Våre kamerater i de skandinaviske landa følger ofte den minste motstands vei, *idet de begrenser seg til propagandistisk avsløring av den sosialdemokratiske regjeringa*.» Han understreker at propagandistisk avsløring »ikke er tilstrekkelig» og slår fast at det som er nødvendig er *aksjonsenhet* – enhet i handling (s. 81–82). Helt siden *Marx* har marxistene *gang på gang* slått fast at partiet sprer kunnskap til massene gjennom *handling*. Det nye med Mao, er at han har *sammenfattet* dette til en lett forståelig marxistisk *kunnskapsteori* som han slår fast *gjelder alle forhold*.

At partiet vinner støtte i massene først gjennom kampen, er den kommunistiske verdensbevegelsens erfaringer overalt. Vi har før vist hvordan dette gjelder for Bolsjevikpartiet og partiene i Kina, Albania og Vietnam. *Det finnes også eksempler fra Norge*. I 1923 ble NKP grunnlagt med nesten halvparten av DNAs organisasjon bak seg. NKP kontrollerte også store fagforeninger og hadde utvilsomt atskillig massestøtte. Men NKP var *intet virkelig kamp-parti*. Derfor gikk også partiet *årvisst tilbake i mange år* – fordi det ikke kunne overbevise arbeidermassene gjennom sin praksis. Partiet vil *miste* massestøtte, uansett hvor stor den er til å begynne med, dersom det ikke *overbeviser i praksis*, og det vil *få* massestøtte, uansett svakhet i starten, om det *beviser seg sjøl i klassekampen*.

Men nok om dette. Vi har nå slått fast hva som er marxismens teori om hvordan massene lærer. Sjølsagt kan man erklære seg uenig i dette. *Men i så*

fall kan man heller ikke lenger kalle seg marxist! Det kan det ikke herske tvil om.

Følgelig må også enhver som kaller seg marxist innrømme:

– At partiet ved starten ikke kan ha noen virkelig brei massestøtte, ettersom bare partiets egen praksis og deltakelsen i den kan vinne massene for partiet.

– At partiet derfor må startes som en relativt liten, men kampkraftig organisasjon av aktivister. Spørsmålet som avgjør når partiet stiftes, er *ikke* hvilken utstrekning dets forbindelser i massene har, men hvilken kampkraft partiet har. Dette avgjøres av om partiet har *et program* (for kampen), *ryggrad av celler i storindustrien* (som kan lede kampen i den viktigste gruppa av proletariatet) og *indre enhet* (som er nødvendig for å føre kamp utad). *Men av dette følger også:*

– At dersom vi skal klare å opprette noe parti, så må vi snarest mulig skape det redskapet som kan bygge partiet. Det må være en enhetlig, ledende kommunistisk organisasjon som stadig tar på seg flere av partiets oppgaver. Vi kan ikke fortsette å ha både MLG og MLF, vi må erstatte dem med en enhetlig organisasjon.

– At vi må legge stor vekt på at denne organisasjonen er en sterk, demokratisk-sentralistisk kamporganisasjon. Full *politisk* enhet kan bare skapes gjennom diskusjon og praksis innen denne organisasjonen. Men vi må snarest mulig kreve *organisatorisk enhet* og *disiplin* om vi virkelig skal få en slagkraftig *kamporganisasjon* som kan bygge partiet.

Slik er MLGs og SUF(m-l)s AU'ers linje for partibygginga. Vi vil ha enhet *raskt*, vi vil ha en *kamporganisasjon* og en *demokratisk-sentralistisk organisasjon*. Vi har *bevist* ut fra marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning at dette er *den eneste linja* som fører fram til partiet, Alle andre linjer som settes fram *mot* denne marxistiske linja, er derfor i praksis *sabotasje* av partiet. *Uansett* hvor velmenende de kameratene som fører fram ei slik linj er, så betyr den *i praksis støtte til imperialismen, monopolkapitalen og revisjonismen*. Den betyr *intet parti*, og det er det reaksjonen ønsker.

RØDE FANES LINJE: FOR ET NARVESEN (m-l)

Fra marxismen-leninismens linje for partistiftelsen går vi nå over til den som legges fram på lederplass i siste nr. av RØDE FANE.

La oss først se på om det som legges fram der er representativt for MLFs AU. RF sies å være et »diskusjonsorgan». Kanskje lederen bare representerer enkelte kamerater i MLF? Nei, det står i samme nr. av RF at det er *signerte* artikler som står for forfatternes regning. Lederen derimot er merket *redaksjonelt*. Det står også i lederen at »vi (finder) det riktig å legge fram

Marxist-Leninistisk Fronts syn på det partibyggende arbeidet . . .» Lederen representerer altså uten tvil MLF/AUs syn.

Om partidannelsen står bl. a. følgende: »Det er i dag ikke mulig å fastslå et bestemt tidspunkt . . . men . . . tidspunktet for partidannelsen (er) ikke . . . modent før den marxist-leninistiske bevegelsen har utviklet forståelsen for nødvendigheten av det kommunistiske partiet innen arbeiderklassen – og nettopp det må være dens fremste oppgave. . .» Riktignok står det litt nedenfor at dette ikke betyr at *et flertall* i klassen skal ha tilegnet seg denne forståelsen på forhånd, ». . . men marxist-leninistene må ha evnet å skape et grunnlag for partiet innen arbeiderklassen, for partiet proklameres. Og for å oppnå et slikt grunnlag kreves det at marxist-leninistene evner å gjennomføre en omfattende propaganda og agitasjon i arbeiderklassen. . . På denne måten formidler en også revolusjonær teori og bidrar til å skape den nødvendige forståelse – og det nødvendige grunnlag – for det kommunistiske parti. Når det kommunistiske parti dannes må det . . . ha tillit i arbeiderklassen.» (RF 4/71 s. 3).

Her står det at et *nødvendig grunnlag* for partistiftelsen er at revolusjonær teori er formidlet til arbeiderklassen *gjennom propaganda og agitasjon*. Det står tilmed at partiet må ha *tillit* – før det stiftes! Dette ser ut til å være forskjellig fra det vi påviste at den marxist-leninistiske teorien sier (se forrige avsnitt).

Men kanskje det her bare dreier seg om en *uenighet i ord*, mens vi i praksis mener det samme? *Nei*, det kan ikke stemme. For i neste avsnitt stilles denne linja *opp mot* den linja som partiene har fulgt i Sovjetunionen, Kina og Albania. Her står: »trass i at tidligere kommunistpartiet (eksempelvis bolsjevikene, Kinas kommunistiske parti og partiet i Albania) er dannet av forholdsvis få kadre, og hovedsakelig først etter stiftelsen har opparbeidet forståelse i massene for nødvendigheten av partiet, bl. a. gjennom sin praksis, er dette i seg selv intet argument for at så må skje – og for at det vil være den riktige framgangsmåten – i et høyt utviklet kapitalistisk land som Norge.» (RF 4/71 s. 3)

Altså: Her står det *svart på hvitt* at RFs linje *stilles opp mot* den linja som partiene i Russland, Kina og Albania fulgte. Det dreier seg ikke om noen uenighet i *ord*. Artikkelforfatterne vet hva de snakker om og stiller *med vitende og vilje* sin linje opp mot den som bygger på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Det som står er nemlig at *Maos kunnskapsteori ikke gjelder i Norge* fordi Norge er »et høyt utviklet kapitalistisk land!» I Norge lærer massene gjennom »omfattende propaganda og agitasjon» og det kan skape *grunnlaget* for partiet. Mao derimot sier at massene *alltid lærer gjennom praksis*. Hvorfor mener RF

dette ikke gjelder i Norge? Fordi folk flest kan lese og skrive?

RF sier tilmed at man gjennom propaganda og agitasjon kan gi partiet »tillit i arbeiderklassen«! Dimitrov derimot sier at »ingen deklamasjoner om partiets ledende rolle« skaper tillit, partiet ». . . må fortjene og vinne arbeidermassenes tillit gjennom daglig massearbeid!«

RFs linje *strider mot marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning*. Mao understreker at folk *alltid* lærer gjennom praksis: »Dette er veien til kunnskap som ethvert menneske faktisk går, sjøl om noen som bevisst forvrenger sannheten, hevder det motsatte.« RF *forvrenger sannheten*. »Enhver som . . . benekter direkte erfaring eller som benekter personlig deltakelse i den praksis som forandrer virkeligheten, er ikke noen materialist« (Om praksis). RF-lederen er *ikke* materialistisk.

Mao peker på hva tenkning som benekter praksis fører til: »Vi bekjemper også 'venstre'-frasemakeriet. Tenkninga til 'venstreavvikerne' løper foran en gitt utviklingsfase i den objektive prosessen. Noen betrakter sine fantasier som sannhet, mens andre strever etter å virkeliggjøre et ideal nå som bare kan virkeliggjøres i framtida. De skiller seg sjøl fra den aktuelle praksis til flertallet av folket og fra dagens virkelighet, og de viser seg som eventyrere i handling« (Om praksis).

RF-lederen inneholder nettopp »fantasier betraktet som sannhet«, den tror vi kan vinne massestøtte *før* vi utvikler praksis, og strever derfor etter å »virkeliggjøre et ideal som bare kan virkeliggjøres i framtida«. Lederen skiller seg altså fra praksisen til folkets flertall. Kameratene i MLF/AUs »eventyrpolitikk i handling« har vi sett f. eks. i samband med EEC-demonstrasjonen 7/6. Dimitrov karakteriserer folk som vil sette *deklamasjoner* over *massearbeid* med et kort og fyndig uttrykk: »*Selvtilfreds sekterisme*«!

RF-lederen går altså mot *marxismen*. Men kanskje det er *sant* at marxismen *ikke lenger gjelder i Norge*? For å finne svaret på det må vi se hva MLF/AU–RF-lederens linje betyr i *praksis*. Marxismen bygger teorien på *konkret analyse av konkrete forhold*. Er det slik at en konkret analyse av forholda i Norge viser at massene også her lærer i hovedsak gjennom praksis, ikke gjennom propaganda? Ja, det er det. Se f. eks. på »arbeidsretten«. Kommuniste og progressive hadde i mange tiår oppfordret arbeiderne til å gå »tvers igjennom lov til seier« – kjempe på tross av »arbeidsretten«. Men det var først etter streikebevegelsen i 1970, der streikende på flere bedrifter i *praksis* viset at dette *var mulig*, at en *hel rekke* forskjellige grupper i streik sa de ville gi faen i tvungen voldgift. Ett års praktisk streikekamp betyr mer enn mange tiårs propaganda. Maos kunnskapsteori gjelder her også. Også i Norge vil folk *se sakene* bevist i praksis. Skulle kanskje arbeiderne være dummere her enn i utlandet?

RF-artikkelens uttalelse om »Norge som et høyt utviklet kapitalistisk land» der »propaganda og agitasjon» blir det »grunnleggende» står fram som uforståelig preik. Det er opplagt at dette er en *umulig linje*, her som overalt ellers i verden.

RF-lederen sier at *grunnlaget* for støtte i massene skal legges gjennom *agitasjon og propaganda* – en umulighet! Men følgelig trenger man da heller ingen kamporganisasjon. Det som trengs blir en *distribusjonssentral* for aviser og lopesedler. *Konsekvensen av MLF-AUs linje blir at vi ikke skal opprette noe bolsjevikparti, men et NARVESEN (m-l)!*

Følgelig trenger vi heller ikke *raskt* noen *enhetlig kommunistisk kamporganisasjon* som erstatter MLG og MLF. Enhet er jo ikke så viktig om vi bare skal spre aviser! Vi har faktisk også inntrykk av at det er dette som *ligger bak* den linja som MLF-AU kjører ut. Det har *alltid* vært AU-ene i MLG og SUF(m-l) som har reist spørsmålet om *når* vi skulle ha en enhetlig organisasjon. Det har også *alltid* vært disse AU-ene som har måttet *presse på* for å få til konkrete samarbeidstiltak. Vi utfordrer kameratene i MLF-AU til å bevise det motsatte! (Når det gjelder samarbeid, så synes vi det er typisk at dere *brøyt* i Faglig utvalg, og *førsttre måneder etter* – etter press fra oss – ville diskutere å opprette Faglig Forum!) Vårt inntrykk er etter hvert blitt at kameratene i MLF-AU ikke *ønsker* noen enhetlig kommunistisk organisasjon! Kamerater i MLF-AU! Kan dere forklare deres holdning på noen annen måte?

Siden grunnlaget for partiet *aldri* kan skapes på den måten RF-lederen foreslår, betyr det også at *arbeiderklassen aldri får noe parti*. Folket vil møte de kommende revolusjonære stormene uten noe skikkelig redskap. I hvis interesse er dette? Ja, konsekvensen av ei slik linje blir at noen kamerater kan begynne å stille spørsmål ved *om klassen overhodet trenger noe leninistisk parti*. Hvorfor et disiplinert, sentralistisk kampparti, når propaganda er tilstrekkelig? Leninistisk partioppbygging er feilaktig! Det er denne blautmyra kamerat Eva B. _ roter seg stadig lengre ut i gjennom stadig nye artikler i RF (se RF 4/71, s. 19). Tross hennes forsøk på å bortforklare hva hun gjør er det nemlig opplagt hva hun driver med: Hun forsvarer stadig sterkere *Rosa Luxemburgs artikler om partiet som fra ca. 1904 av i hovedsak besto av angrep på den leninistiske partioppbygginga*. Typisk er at Rosa Luxemburgs artikkel »Det russiske sosialdemokratis organisasjonsspørsmål», som Eva B. _ kaller »Nyttig lesning», blir av *Lenin* karakterisert som »*vrøvl*! Vi er enige med Lenin. Eva B. _ *prer anti-leninistisk vrøvl*. Vi er klar over at kameratene i MLF/AU (ennå ikke!) har (åpent!) solidarisert seg med Eva B. _ Men det er likevel opplagt for enhver at hennes vrøvl er en *konsekvens* av RFs linje!

Vi har altså påvist at RF-lederens linje ikke bare strider mot marxismen,

den duger heller ikke i den norske virkeligheten. Dens konsekvens er ingen enhet i ml-bevegelsen, ingen kamporganisasjon, intet parti, men kamp mot leninismen. Vi må si, som vi sa på slutten av forrige avsnitt: Dette er i reaksjonens interesse!

Oppsummering: For hvilken klasse?

Kamerater i ml-bevegelsen! Kamerater i MLF-AU og RF-redaksjonen! Vi har lagt fram vår linje for partistiftelsen enda en gang, og påvist hvordan den er *en nødvendig konsekvens* både av Mao Tsetungs kunnskapsteori og av den norske klassekampens virkelighet. Vi har også *bevist* at den linja som MLF-AU legger fram, objektivt betyr *sabotasje* av partibygginga. Blir den fulgt blir arbeiderklassen og folket stående *uten ledelse* i kampen mot klassefienden.

Vi ber dere stille spørsmålet: Hvilken klasse tjener hver av disse to linjene? Vi er overbevist om at kameratene i MLF-AU *subjektivt ønsker* å tjene arbeidsfolket. *Men kamerater, deres linje tjener objektivt monopolkapitalen!* Dette er *klasseinnholdet* i deres linje, enten dere sjøl ønsker det eller ikke.

Kamerater! La oss alle sammen slutte opp om en riktig linje for partibygginga, som bygger på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og den kommunistiske verdensbevegelsens erfaringer! Vi er sikre på at kameratene i MLF-AU gjennom diskusjon kan forstå sine feil og kvitte seg med de ubrukelige ideene de har om partibygging.

La oss gå inn for å få en enhetlig kommunistisk organisasjon raskt, i den nære framtid!

**ENHET—KRITIKK—ENHET! FRAM FOR ARBEIDERKLASSENS KP!
LEVE MAO TSETUNGS TENKNING!**

AU i MLG
AU i SUF(m-l)

TILLEGG TIL ARTIKKELEN OM PARTIBYGGINGA.

Forslag til leseliste fra AU i MLG og AU i SUF(m-l).

I EKE 2, Røde Fane og andre steder er det etter hvert offentliggjort svært mye om motsigelsene i samband med partibygginga. Mange kamerater har vansker med å komme gjennom alt, og strever med å skille de to linjene fra hverandre. For å gjøre det lettere for dem har vi utarbeidet denne *leselista* som vi tror kan hjelpe folk til *raskt* å få tak på de viktigste *politiske* spørsmålene. (Vi understreker sjølsagt at dette er *vårt* syn på hva som er viktigst, og at kameratene i MLF-AU kanskje ikke er enige.) Lista omfatter det viktigste stoffet til og med EKE 2, RF 4-71 og KK 9-71.

EKE 2. Partiet og partibygginga, hva motsigelsene dreier seg om. AU-MLG, AU-SUF(m-l) (s. 9). Sammenfatter i tillegg til denne artikkelen det viktigste i vårt syn.

Leder i RF-4/71. (s. 3) Etter vår mening den hittil skarpeste sammenfatning av MLF-AUs syn.

Til besvaring av leserne (gjørne i EKE) vil vi gjerne stille følgende spørsmål: Tjener det arbeiderklassen – eller er det *ikke* i dens interesse – at MLG og MLF går sammen om raskt å opprette en enhetlig partibyggende organisasjon?

Tjener det arbeiderklassen – eller er det *ikke* i dens interesser – at alle ml-ere styrker kraftig det praktiske og organisatoriske samarbeidet seg imellom?

Er vår framstilling av de to linjene ut fra det materiale som finnes riktig, og hvilke klasseinteresser tjener de? Forsøk å gjøre vurderinger ut fra egne erfaringer i ml-arbeid, organisering og kamp.

(Til de som har høve til videre lesning: Den andre linja finnes i mest ekstrem form (angrep på leninismen) i Eva E s artikler i RF 1/71 og 4/71. KK 3/71 s. 10 viser hvordan *Lenin* karakteriserte Rosa Luxemburgs feil når det gjaldt partiet.)

Til forholdet mellom propaganda og aksjon, se også leseliste etter EEC-artikkelen.

Videre lesning om partiet finnes i EKE 2 og TILLEGGET.

Her står det også at MLF-AU har en vaklende holdning til Baude-gruppa. For informasjon om den, se »Materiale om den trotskistiske Baude-gruppa» utgitt av MLG og SUF(m-l).

ERFARINGER FRA DANNELSEN AV EN LOKAL AKMED

Lokalt i Oslo ble det dannet en Arbeiderkomite mot EEC og dyrtid på høsten -71.

Allerede før den sentrale Arbeiderkomiteen ble dannet inviterte ml'erne i distriktet (SUF(m-l), MLF og MLG) til et møte om EEC. På det tidspunktet hadde vi ikke spredd mye propaganda – men vi hadde hatt diskusjoner med sympatisører og nære venner, som kom på møtet. Når den sentrale komiteen

ble dannet, kort tid etter, besluttet vi å innkalle et nytt møte, med målet å danne en lokal aksjonskomite på Østkanten. Dette møtet ble forberedt av ml'erne og de nærmeste vennene våre. Til tross for at vi fremdeles ikke hadde drevet noen grundig propaganda i distriktet, merka vi og de folka som kom på det åpne møtet at det var viktig å danne en komite mot EEC og Dyrtid med en gang – og få satt i gang arbeidet. Vi tilsluttet oss den sentrale komiteen. Våre erfaringer fra KK-salg og diskusjoner med folk i distriktet hadde overbevist oss om at folk merka dyrtida og at EEC-motstanden var voksende. Det var viktig å gripe initiativet og organisere denne motstanden raskt. Våre erfaringer seinere har vist oss at dette var ei riktig linje.

Vi merka at det var vanskelig å spre kreftene over hele distriktet på en gang. Derfor besluttet vi å organisere EEC-komiteer i mindre enheter – i et boligfelt eller ei gate. Med dette arbeidet høstet vi forskjellige erfaringer. I et boligområde innkalte de få komitemedlemmene som bodde der, til et åpent møte med innbyggerne i boligfeltet for å diskutere hvordan man kunne danne en komite der, og hvordan arbeidet burde drives. Det kom få på møtet. Mange hadde lest løpesedlene og propagandaen, – men var ikke sikre på om det nytta å gjøre noe. Spørsmålet for de folka som var kommet blei da, skulle man vente med dannelsen av komiteen og i steden intensivere propagandaen for nødvendigheten av en slik komite, eller skulle man danne komiteen og begynne arbeidet? Folka mente at det ikke var noen grunn til å tvile på at det objektive grunnlaget for EEC-motstanden var til stede. Med det som utgangspunkt måtte så denne kjerna av EEC-motstandere begynne å organisere arbeidet mot EEC og dyrtid nettopp i dette boligfeltet. Det var nødvendig å få med mange flere i arbeidet enn denne håndfull aktivister. Men hvordan greie det? Aktivistene hadde tillit til at AKMEDs linje i EEC-kampen var riktig. Den beste måten å vinne folk for denne linja var å sette den ut i livet, organisere en komite og vise i praksis riktigheten av at kampen måtte organiseres.

Komiteen begynte med lokale stands, løpesedler hvor de tok opp lokale problemer og krav, og satte dem i sammenheng med EEC, og etter hvert økte komiteen i antall. Folk fikk tillit til at det nyttet å ta opp kampen. De så at komiteen jobbet og at den tok opp saker som angikk dem. De blei interesserte i å komme og diskutere sitt syn på EEC og komme med nye ideer til hvordan arbeidet kunne drives.

I en annen gate bodde flere av ml'erne i komiteen. De laga også en en løpeseddel hvor de innbød til diskusjon om opprettelsen av en gatekomite, etter at de ei tid hadde spredd propaganda i denne gata. På det første møtet møtte bare ml'ere fram. Man diskuterte da om man skulle utsette oppret-

telsen av en gatekomite til man hadde fått med flere folk, eller om man skulle danne komiteen å begynne og jobbe. Ut fra de erfaringene den andre lokale komiteen hadde hosta, besluttet de at det var riktig å danne komiteen, begynne å jobbe og vise i *praksis* hva Arbeiderkomiteen sto for.

Nå er også denne komiteen voksende, og vi regner med at det i høst vil bli danna nye gatekomiteer i gatene rundt.

Nye komited medlemmer forklarer at det var vårt initiativ og det arbeidet vi begynte med, selv om vi var få i starten, som ga dem tro på og forståelsen for at *de* kunne og burde bli medlem i komiteen.

Vi mener dette er viktige erfaringer som andre kan dra nytte av. Vi veit at motstanden mot EEC må organiseres, og at det haster. Derfor må vi sette i gang arbeidet raskt – å vise med vår praksis at det nytter. Gi folk i distriktet tillit til oss ved det arbeidet vi utfører.

ML'ere i en lokal AKMED i Oslo.

KOMMENTAR TIL LINJA I EEC ARBEIDET

I enheten hadde vi for noen måneder siden, i mai–juni, relativt omfattende diskusjoner på linjene i EEC-arbeidet og de erfaringene vi hadde gjort. Såvidt vi kan skjønne står det vi kom fram til i skarp motstrid til noen av synspunktene en del kamerater har hevdet. Vi vil derfor si litt om de erfaringene vi har og de lærdommene vi har trukket av dem. Vår kommentar går på 3 punkter: 1) om oppretting av en lokal AK, 2) om forholdet til FB og 3) om mellomlagas stilling (særlig småbrukerne).

1) Vi starta EEC-arbeidet allerede tidlig på høsten i fjor, men arbeidet hadde i begynnelsen et famlende og usystematisk preg. Da den sentrale AK oppfordra til oppretting av lokakomiteer, la vi opp en plan som munna ut i oppretting av en komite i forbindelse med aksjonsdagen 2. desember. Det ble ikke gjort noe omfattende forarbeid: det ble spredd løpesedler på de største bedriftene i byen. Sjølve aksjonsdagen hadde også sine mangler. Likevel vurderte vi det slik at det var på høy tid at komiteen ble danna. For det første fikk oppretting av komiteen en del publisitet i lokalpressen og ga oss anledning til, ved siden av standsvirksomhet og løpeseddelutdeling på sjølve aksjonsdagen, å kjøre ut politikken vår gjennom avisinnlegg, diskusjoner osv. i de dagene som fulgte. For det andre fikk vi et organ som kunne ta et fast grep

om EEC-arbeidet og holde dette, og dermed gjøre arbeidet mer systematisk og planmessig. En annen sak er at komiteens arbeid gjenspeilte og ble hindret av byråkratiske og sekteriske teendenser i enheten vår. Og den nivåhevinga i EEC-arbeidet som opprettinga av en AK innebar, gjorde at vi lettere kunne sette fingeren på disse tendensene.

2) På et tidlig tidspunkt ble vi klar over at FB hadde en del tilhengere i byen. Vi hadde ei fullstendig feilaktig holdning overfor disse folka, betrakta dem utelukkende som »konkurrenter» og fryda oss over at de ikke kom i gang med arbeidet sitt. De kjørte nemlig ei linje som gikk ut på at de måtte ha et stort antall medlemmer (tallet 300 var nevnt) før de kunne opprette lokalavdeling av FB. Dette skjedde først langt ut på vinteren. På det tidspunktet begynte vi å innse at vår holdning til FB og dens medlemmer var sekterisk. Da det ble innkalt til et konstituerende møte for FB-avdelingen i byen, møtte et par kamerater opp og innbød til samarbeid om AKMEDs aksjonsuke som da sto for døra. Sjøl om det ikke ble noe av samarbeidet, vet vi at initiativet ble godt mottatt av og skapte ei positiv innstilling til AK hos flere av FB-medlemmene. Seinere har vi sett mer konkrete resultater av initiativ overfor FB, f. eks. i forbindelse med FB-uka. FB og AK hadde da parallelle stands og hjalp hverandre i arbeidet, noe som førte de mest aktive FB-medlemmene nærmere oss og vår linje. Dessuten har noen tidligere FB-medlemmer meldt seg inn i AK, bl. a. fordi AK har gått i spissen for å skape enhet i EEC-motstanden.

3) Fra starten av var vi i arbeidet vårt sterkt innstilt på å skaffe kontakter på arbeidsplassene og i fagforeningene. Vi er sikre på at dette er ei riktig linje, men samtidig overså vi den motstanden som finnes i andre deler av folket. Byen vår har en del særtrekk i det den for det første i utprega grad er en skoleby med et stort gymnas, en folkehøgskole osv., og for det andre ligger den midt i et jordbruksdistrikt prega av små og mellomstore bruk. I AKs aksjonsuke i mars oppdaga vi hvor sterk motstanden virkelig var blant de to nevnte gruppene. Særlig overraska ble vi over flere småbrukere som kom bort til standen vår, kjøpte materiellet vårt og ville diskutere. Seinere har vi også fått en del medlemmer blant disse folka. Å kalle disse militante EEC-motstanderne for reaksjonære, som (såvidt vi skjønner) noen gjør, er tror vi – uttrykk for bl. a. manglende kontakt med disse lag av folket. Vi håper at kameratene kan ha nytte av disse erfaringene. Sjøl om det enda fins feil og mangler i arbeidet vårt, må vi bestrebe oss på å lære av de tinga vi gjør, både de bra og de dårlige tinga, og dermed styrke kampen mot EEC-imperialismen og, på lengre sikt, for revolusjonen.

Fram for en seierrik EEC-motstand!

Kamerater i en SUF(m-l)-enhet i en liten Østlandsby.

ENHETSFRONTEN MOT EEC

MLFs landsmøtevedtak om politiske retningslinjer for kampen mot EEC og dyrtid slår fast organisasjonens linje når det gjelder det nasjonale spørsmål, småborgerskapets stilling og FBs funksjon. I RF nr. 4/71 kommer det likevel artikler som står stikk i strid med denne linja. Sven Børresen sin artikkel »Om småborgerskap, opportunistisme og kamp mot EEC» avslører en holdning som fullstendig kaster vrak på den praksis det store flertall av ml'ere fører i kampen mot EEC.

Sven Børresen fremhever betydningen av »stadig å ha for øye at kampen ikke først og fremst er kamp for nasjonal suverenitet, men at det i hovedsak er en anti-kapitalistisk kamp, ... og som sådan en del av kampen for den sosialistiske revolusjon». Han fortsetter med å forsikre at småborgerskapets kamp mot EEC ikke har de skisserte målsetningene, men bare er »et forsøk på å sikre sin eksistens som småborgerskap med tilhørende muligheter og privilegier», og at »dets motstand (må) betegnes som håpløs, dømt til å mislykkes». Deretter følger en begrepsbestemmelse av småborgerskapet som mangler ethvert grunnlag i marxismens politiske økonomi (sammenblanding av småborgerskap og lavere borgerskap), hvorpå SB betegner FBs praksis som tåkeleggingspolitikk — »tilsløring av hva EEC står for».

Det SB her gjør er totalt å avvise Folkebevegelsen som en del av enhetsfronten mot EEC. Han gjør mer enn det: han avskjærer fra enhetsfronten enhver som ikke har forstått sammenhengen mellom dyrtida, de EEC-forberedende tiltak og monopolkapitalens bestrebelser for å etablere en politisk overbygning som er bedre i overensstemmelse med den økonomiske utviklinga i den nåværende fase. (Det er et åpent spørsmål om SB har forstått denne sammenhengen selv!) Som politisk program for en *enhetsfront* er dette den svarteste sektorisisme. Den politiske målsetninga for enhetsfronten mot EEC må i første rekke være å forene alle krefter som lar seg forene mot hovedfienden, monopolborgerskapet og de deler av det nasjonale borgerskap som har interesse av å bruke EEC-byråkratiet til å befeste sitt politiske diktatur over folket.

Enhetsfronten vil med nødvendighet anta atskillige former. Arbeiderkomiteen har lagt særskilt vekt på dyrtidsutviklinga. Dyrtida er noe arbeiderklassen i likhet med ungdom under utdanning, selvernærende bønder og fiskere kjenner på kroppen. Men mye p.g.a. sosialdemokratiets propaganda er *sammenhengen* mellom det som skjer i samfunnets økonomiske basis (dyrtida) og den politiske overbygninga (EEC) blitt tilslørt, slik at det er en *langsiktig* oppgave å kjempe gjennom det marxist-leninistiske synet på denne

saka i hele det arbeidende folket. Det vil ikke si at Arbeiderkomiteen skal slutte å ta denne oppgaven alvorlig. Men dyrtidslinja er ikke *det eneste* mobiliseringsgrunnlaget. De *politiske* konsekvensene av EEC (forsterket korporativisering, tvangslover i arbeidslivet, begrenset forsamlingsfrihet, Europahær osv.) er så entydig til fordel bare for storkapitalen at det også er fruktbart å mobilisere til motstand ut fra den politiske trellebinding av folket, som forsterkes ved at borgerskapet gir den nasjonale suvereniteten på båten. Folk som tar et riktig standpunkt ut fra dette nivået av forståelse av hva EEC er, må avgjort ønskes velkommen i enhetsfronten. En marxist-leninist vil selvsagt til enhver tid forsøke å påvise sammenhengen mellom EEC-tilhengeres politikk og deres økonomiske målsetninger. Men hvilke paroler som vil være riktig å ta med i forskjellige situasjoner avhenger av det politiske nivået hos massene. Her gjelder det å ligge et skritt foran, men aldri ti. Det ville f. eks. være uriktig å provosere fram en konfrontasjon mellom EEC-motstandere i 7. juni-demonstrasjonen ved å tvinge inn paroler som FB-ledelsen kunne bruke som foranledning til å skape splittelse i rekkene. Arbeiderkomiteen bidro sikkert til å gjøre demonstrasjonen til en kraftig manifestasjon mot monopolborgerskapet ved at den oppfordret sine medlemmer til å unngå provokasjoner, men delta i demonstrasjonen og spre propaganda for dyrtidslinja. Når Rød Front i Studentersamfunnet i Bergen sammen med den lokale Arbeiderkomiteen gjennomførte sine arrangementer 17. mai i år, var det naturlig å ta utgangspunkt i forsvaret av den nasjonale suvereniteten, påvise klasseinnholdet i dette spørsmålet og utlede kampen mot EEC som en klar konsekvens av å ville forsvare seg mot den klassen som engang satte de nasjonale rettigheter høyest av alt, men nå selger den villig vekk for tyske mark. Dette er også klassekamp. Enhetsfrontpolitikk kan ikke begrense seg til en bestemt organisasjon, eller føres slavisk etter et rigid mønster som er skjematisk nedtegnet en gang for alle. Enhetsfronten mot EEC må først og fremst ta utgangspunkt i *aksjonsfellesskap!* med utgangspunkt i kampparoler, og Arbeiderkomiteen er det organisatoriske midlet til å sikre at parolene alltid, og med så stor slagkraft som mulig, er retta mot hovedfienden. Om en annen organisasjon har et i all hovedsak brukbart kampgrunnlag, er det ingen grunn til at vi ml'ere skal kritisere dem med ville fakter fordi den ikke har forstått absolutt alt.

Vi står snart overfor forhandlingsresultatet. Spørsmålet om å mobilisere maksimale krefter mot EEC er ikke lenger en langsiktig oppgave. Det er en oppgave som må løses nå. Skal vi vente på at småborgerskapet subjektivt aksepterer sin framtid som proletarer før vi danner enhetsfront med dem? Skal vi vente til hele det arbeidende folket har forstått EEC på samme måte som de mest framskredne i Arbeiderkomiteen gjør det i dag? Eller skal vi

allerede i dag forene alle krefter som lar seg forene i et samlet slag mot den lille klikken som har interesse av å få oss inn i EEC, utvikle det progressive elementet som finnes hos alle de ulike gruppene som tar et riktig standpunkt i denne saka, slik at vi i morgen blir i stand til å bruke disse kreftene i en offensiv kamp? For en konsekvent marxist-leninist vil de praktiske erfaringene gi de riktige svarene.

Kamerat fra K-stud (MLF), Bergen

OM SMÅBORGERSKAPET OG EEC

Vi er ei ML-gruppe som lenge har lurt på hva slags politisk praksis de folka har som hevder at småborgerskapet er »historisk reaksjonært» og bare får være med hvis de godtar arbeiderklassens ledelse, og vi vil derfor gjerne fortelle om noen erfaringer fra arbeidet vårt.

Det distriktet vi jobber i, er blandet klassemessig sett. Det fins en del industriarbeidere, mange funksjonærer og husmødre med deltidsarbeid i handel og kontor, mange pensjonister og sist men ikke minst en hærskeare småhandlere (frukt, tobakk, bøker, papir, manufaktur, klesforretninger, dagligvare etc.), små-verksteder, folk som vel absolutt hører inn under »småborgerskapet».

Vår AKMED har usystematisk dekket dette distriktet v/dørbesøk og standsvirksomhet, og vi har oppdaget følgende: at svært mange av disse småhandlerne kjemper for livet sitt mot supermarkedsutviklinga i området. Det har vært uhyre lett å snakke med dem om sammenhengen dette står i – de fleste har lest om de kår deres klassefeller lever under i EEC-landene og de innser at tempoet vil øke i nedleggingene dersom vi kom inn i EEC. På den andre sida er mange av disse folka redde for »kommunister» og svært mistenksomme overfor ord som »monopolkapital» og »imperialisme» som de synes »smaker av SUF».

Først ble vi litt nedslåtte over det og tenkte de var nok umulige å organisere. Men så sa vi at hvis vi ga opp, ville de bli overlatt til presse og massemedia, og deres EEC-motstand og vilje til kamp ville kanskje forsvinne. Vi tok derfor kampen opp ved først å gå rundt med et materiale som meget grundig beskrev hva vi mente med EEC som et imperialistisk framstøt og hvorfor AKMED har den karakter den har.

Deretter gikk vi rundt med medlemskort og vervet. Det viste seg at dette skjerpet motsigelsene i disse folka, og de spurte en del om ikke dette var en kommunistfront, hvoretter vi så grundig som mulig forklarte hvordan kommunistene arbeidet (skulle arbeide) innafor alle fronter mot imperialismen. Det viste seg at ved å være konkret og snakke med dem mange ganger, så tegnet noen titall av dem medlemskort i løpet av de tre første ukene etter sommerleiren.

Vi mener at våre erfaringer viser at det er galt å sette likhetstegn mellom disse folkas objektive stilling og deres subjektive bevissthet (kommunist-skrekk) og at det er *vår* praksis som bestemmer om de blir med oss eller mot oss i kampen.

Oppsummering av ei MLG-enhet i Oslo.

OM SAMARBEID MED FOLKEBEVEGELSEN

Vi vil gjerne si noen ord om ml'ernes forhold til FB. På sommerleiren blei det jo sagt av noen at hvis vi gikk inn i FB ville vi oppgi arbeiderklassens ledelse i kampen – oppgi AKMED og AKMEDs »hegemoni» som lederskap.

På jobben vår – en større jern og met,-arbeidsplass – er det ca. 200 medlemmer av FB. Disse folka har ingen ledelse, de blir ikke mobilisert til diskusjoner eller aksjoner – de går omkring og er EEC-motstandere uten å finne ut av hvilken vei motstanden deres skal rette seg.

Vi mente det var for galt at de folka skulle gå rundt på den måten – og beslutta oss for at vi skulle organisere disse folka i en lokal FB-gruppe, med denne og oss i ledelsen.

Så kom spørsmålet: Hvordan ser egentlig EEC-motstanden ut her på plassen? Vi hadde satt ned ei gruppe som skulle være en slags AKMED, men vi hadde gjort dårlig arbeid og verva få medlemmer. Det betydde at hvis vi danna ei FB-gruppe, ville det ikke være noen kraft fra venstre som åpent kunne ta kamp hvis det skulle komme opp mange feilaktige ideer. Vi hadde

alle sammen studert Maos artikkel om »Taktikken i den anti-japanske enhetsfronten», og vi skjønnte ut av det at vi trengte organisering og utbygging av de progressive kreftene innafor enhetsfronten – det var i vårt tilfelle AKMED.

Etter dette har vi lagt opp til følgende:

Vi har satt i gang en vervingskampanje til AKMED hvor vi også går på de som allerede er organisert i FB. Samtidig med dette snakker vi med FB-folka om nødvendigheten av enhet rundt folkeavstemningskrava.

Utfra resultatet av denne kampanjen som vi mener vil bli en kraftig styrking av AKMED, skal vi foreslå for FB-folka på jobben at vi danner en FB-gruppe med oppgave å spre og studere anti-EEC-materiell og verve stadig flere motstandere.

Samtidig fortsetter vår AKMED sjølsagt sitt arbeid. Ved å arbeide på denne måten, mener vi at vi unngår både venstrefeil – ikke å bry seg om andre EEC-motstandere, og høyrefeil – ikke å utvikle de progressive. Vi samler alle krefter som kan samles i en stor motstand.

MLG-enhet i Oslo.

BIDRAG TIL DISKUSJONEN OM ENHETSFRONTEN

I gruppa vår stiller vi oss litt undrande til brevet som vårt AU har sendt Arbeidarkomiteen mot EEC og Dyrtid i samband med demonstrasjonen 7. juni. Vi beklagar at dei i denne saka set omsynet til organisasjonane over omsynet til ein kraftig manifestasjon av einheita mellom ærlege EEC-motstandarar på eit anti-monopolkapitalistisk grunnlag. Etter innlegga i Einheit–Kritikk–Einheit nr. 2 å døma, ser det ut til at einheita og samarbeidet på grunnplanet mellom EEC-motstandarane har vorte sterkare sidan 7. juni-demonstrasjonen. Demonstrasjonen og den gode oppslutninga den fekk, ser ikkje ut til å ha styrkja toppleiinga i Folkerørsla. Tvert om var det ein siger for den konsekvente motstandslina mot medlemskap i EEC. Mange parolar ser ut til å ha vore svært gode, og ærlege EEC-motstandarar fekk prov for at einheit i kampen var mogeleg på eit slikt grunnlag.

Erfaringane våre frå Folkerørsla si anti-EEC-veke har i Bergen viser etter vårt syn at Arbeidarkomiteen si line under desse arrangementa var rett. Den lokale Arbeidarkomiteen var under aksjonsveka langt meir aktiv enn lokalavdelingane til Folkerørsla, som vart passifisert av ei vaklende leiing. Dei vanlege medlemmane fekk sjå at Arbeidarkomiteen hadde den mest konsekvente motstandslina og kontakten på grunnplanet vart sterkt utvida under aksjonane. Same erfaringa har vi frå sjølv demonstrasjonen. Gjennom spreing av materiell og diskusjonar vart det knytta verdifulle kontaktar på grunnplanet. Desse er det i framtida svært viktig at ein utviklar ved å melda seg inn i lokalavdelingane til Folkerørsla og agitere for dyrtidslina der.

Kamerat fra K-stud (MLF), Bergen

ERFARINGER MED SAMARBEID MED FB PÅ EN ARBEIDSPASS

På min arbeidsplass har AKMED-medlemmene lenge arbeidet nokså usystematisk, på en måte som verken tjener bygginga av enhetsfronten mot EEC eller partibygginga. Vi har spredd materiell, mobilisert til demonstrasjoner og diskutert med arbeidskameratene alt vi har orket, men vi har ikke klart å organisere noen slagkraftig komite.

Feilen lå først i at vi lot folk i Folkebevegelsen verve medlemmer før vi fikk dannet en AKMED i fjor høst. Siden var vi redde for å skremme fra oss alle disse ærlige EEC-motstanderne, og nøyde oss med å foreslå at vi skulle opprette en felles aksjonskomite. Det vek selvfølgelig initiativtakerne tilbake for, og vi fortsatte å arbeide temmelig individuelt, tegna noen dobbelt-medlemmer og nøyde oss med det.

Etter å ha diskutert parolen om å »forene alle krefter som lar seg forene» på sommerleiren, og diskutert vårt eget arbeid i sammenheng med MLF/AUs syn på partibygginga kom vi fram til følgende:

Vi hadde stolt på at propaganda og overbevisning til slutt ville få EEC-motstanderne på huset til å organisere seg, derfor er de fleste fortsatt papirmedlemmer. Vi la for stor vekt på den organisatoriske tilknytninga, istedet for å stille oss i spissen for å utvikle motstanden uansett hvilket nivå den befant seg på hos den enkelte.

I forbindelse med salg av EEC/dyrtid nr. 3 satte vi så igang systematiske undersøkelser. Det viste seg at mange var interessert i å danne studiesirkler, fordi de måtte gå grundig til verks for å ta standpunkt. Mange av disse er prega av en småborgerlig måte å tenke på.

Vi kom fram til at vi måtte kunne samarbeide med FB-folka om å danne slike sirkler, de kan jo ikke avslå å være med på å øke EEC-motstanden.

Overfor FB-medlemmene gikk vi inn for å diskutere folkeavstemningen. De fleste sa seg enige i at vi måtte ha et møte der vi kunne samle oss om kravene til den.

I tillegg til det dukket spørsmålet om FBs økonomi opp. De var redde for at vi skulle bruke den i angrep på FB, samtidig som de kritiserte sin egen organisasjon for å ha trodd at det går an å betale folk for å gjøre jobben for seg. Deretter ble vi enige om å diskutere hvordan en må gå fram for å bygge opp en slagkraftig, og sjølberga motstandsorganisasjon.

Fagorganisert medlem av SUF(m-l)

OM VÅR KONTAKT MED FOLKEBEVEGELSEN

I Aksjonskomiteen (lokalt i Oslo) har vi helt siden før demonstrasjonen 7. juni forsøkt å få i stand samarbeide med den lokale FB-ledelsen. Denne avholder ingen regelmessige medlemsmøter, og svært få styremøter (månedlige?), slik at det er vanskelig for oss som medlemmer å få innpass der. Alle forsøk på å få i gang samarbeide er hittil blitt avvist med at de klarer seg godt sjøl, og at de har sine egne planer, f. eks. nå med hensyn til arbeidet for kravet om folkeavstemning.

Vi har nå kommet til, at skal det bli noe samarbeide, og skal vi få muligheter til å arbeide innenfor FB, må vi bruke andre metoder.

For oss som regelmessig står på stand og kommer i kontakt med vanlige medlemmer av FB på den måten, er det klart at den lokale reaksjonære ledelsen ikke er i stand til eller vil aktivisere medlemmene sine, som mange gjerne vil være med på å arbeide, og som er enige med oss i linja vi fører om enhet i motstandskampen.

Noen av disse folka er blitt medlemmer hos oss også, og deltar aktivt i diskusjonen om FB og taktikken overfor dem. De føler seg ansvarlige sjøl, og et par har tatt initiativet til å kontakte ledelsen for å kreve åpne møter, komme med ideer til aksjoner o.l.

Vi skal nå kontakte noen av de medlemmene som var tilstede på et utvida styremøte i det lokale laget, hvor vi fikk være tilstede en stund. Disse folka så på dobbeltmedlemskap i de to motstandsbevegelsene som en bra ting, og ville gjerne samarbeide med oss om enkelte aksjoner. Den gangen var det flertall i styret mot det, men nå skal vi heller ta kontakt med de folka som vi på forhånd vet er positivt innstilt.

En annen ting vi har begynt med er systematiske undersøkelser når vi har husbesøk i distriktet, for å finne ut hvem som er motstandere av EEC, og eventuelt medlemmer av FB, for å diskutere politikken med dem og forsøke å aktivisere dem.

Vi har opplevd en sterk framgang i anti-EEC-arbeidet i det siste, og vi er veldig innstilt på å finne nye metoder i arbeidet som vil føre til enda større framgang og enhet i motstandskampen.

Medlem av MLG, Oslo

NASJONAL SJØLRÅDERETTT OG ØKONOMISME

Da vi etter sommerleiren i samband med arbeidet på aksjonsdagen, summerte opp vår tidligere prop/agit, mot EEC-imperialismen, kom vi fram til at vi lenge hadde gjort en grunnleggende feil.

Når vi gikk rundt på dørene til folk, hadde vi nesten bare snakket om den økonomiske sida ved EEC-angrepet. Vi pleide å si til folk at »nå er matvarene dyre, og de blir enda dyrere i EEC», for å trekke dem med på dette grunnlaget.

Under de siste oppsummeringene våre av dette arbeidet har 3 ting blitt klare for oss:

1) EEC er ikke bare et *økonomisk* angrep, men også et *politisk*. Å kjempe mot det politiske angrepet vil si å forsvare *den nasjonale sjølråderetten*.

Norges sjølråderett er i høyeste grad truet av imperialismen. Tenk bare på den *politiske enheten* som Brussel er i ferd med å gjennomføre i EEC-landene. Tenk på hva dette kan bety for ytringsfrihet, registreringsvirksomhet av revolusjonære osv!

Vi kan ikke bare kjempe på økonomisk grunnlag, og i mellomtida la imperialismen undergrave sjølråderetten.

Da ville vi også i høyeste grad *sabotere* den økonomiske kampen som sjølsagt kan svekkes ved f. eks. fascistiske tiltak.

2) Når vi skal sette parola »*foren alle krefter som lar seg forene* » ut i livet, blir det svært viktig å ta opp sjølråderetten. Vi jobber med mange folk som hører til forskjellige deler av borgerskapet. Disse folkene merker ikke dyrtidsangrepet så godt, og overfor dem er det fint å ta utgangspunkt i den nasjonale sjølråderetten.

Dessuten ville alle andre folk også få et uhyre *snevert syn* på imperialismen, hvis vi fortsatte å jobbe på samme måte som før.

3) Det har egentlig vært en alvorlig *høyrefeil* ikke å ta opp sjølråderetten. På denne måten ville vi aldri greie å mobilisere folk til forsvarskamp mot det politiske angrepet, og dermed ikke makte å slå det tilbake. Det må være å vise *mistillit* til massene å ikke ta opp denne sida av EEC.

Vi gikk videre og diskuterte disse tre punktene i forhold til det synet på norsk suverenitet som er lagt fram i en del artikler i Røde Fane.

Her hevdes det at »den nasjonale suvereniteten er for det kapitalistiske samfunnet likevel en saga blott», (Sven B i RF 1/71) at »småborgerskapets kamp for sine rettigheter er reaksjonær» og at kampen mot EEC først og

fremst er kamp mot »den daglige og generelle utbytting under kapitalismen».

Til dette skriver Lenin i »Nasjonal politikk og proletarisk internasjonalisme»:

»... frigjøringen av de undertrykte nasjoner forutsetter en dobbeltsidig politisk omdannelse, nemlig: 1) full likestilling mellom nasjonene. Dette

er det ingen uenighet om, og det gjelder bare det som skjer innen staten; 2) frihet til politisk løsrivelse. Dette gjelder fastsettelsen av en stats grenser. Og det er *bare* dette det er uenighet om. Men akkurat om dette tier våre opponenter. De vil overhodet ikke tenke på verken statens grenser eller staten i det hele tatt. Dette er en slags 'imperialistisk økonomisme' i likhet med 'den gamle økonomismen' i 1894–1902, som resonnerte som så at kapitalismen har seiret, *derfor* er det ingen vits i å ta opp politiske spørsmål! En slik teori er meget skadelig for marxismen.» (s. 145–46).

Vi mener Lenins kritikk her påviser det feilaktige i synet til disse kameratene. For det første er EEC-framstøtet et alvorlig angrep mot den norske statens suverenitet, og man har et *økonomistisk syn* på kampen mot imperialismen hvis man i dag ikke vil kjempe for den nasjonale suvereniteten. Vi vil igjen understreke at forsvar av sjølråderetten også spiller en avgjørende rolle i kampen mot skjerpet dyrtid.

For det andre vil vi få trøbbel med å knytte kampen mot EEC-imperialismen til kampen for sosialismen, hvis vi har et økonomistisk syn på EEC-kampen. Frigjøringa av nasjonene og den sosialistiske revolusjon står i nært samband med nasjonal sjølråderett og suverenitet. Enten har disse kameratene i MLF et *snevert syn på revolusjonen* eller så greier de ikke å knytte EEC-kampen til revolusjonen. For det tredje peker Lenin på sammenhengen mellom det økonomistiske synet på imperialismen og den »gamle» økonomismens (se »Hva må gjøres?») snevre og til sjuende og sist, reaksjonære syn på partiets og kommunistenes oppgaver. De gamle økonomistene mente stort sett at kommunistene bare skulle bistå arbeiderklassen med råd og vink og at klassekampen ikke kunne utvikles utover den spontane økonomiske ramma som den fikk rundt i arbeidslivet. Vi tror at Røde Fanes syn på betingelsene for partistiftelsen om at partiet først kan startes når det har støtte hos en betydelig del av arbeiderklassen, har en del likhetspunkter med økonomistenes teori og praksis.

For å oppsummere: Vi mener at kamerater i Røde Fane har et økonomistisk syn på EEC-kampen, og ser også sammenheng mellom økonomistenes syn på partiet og disse kameratenes meninger.

- Enhet—kritikk—enhet
- Foren alle krefter som lar seg forene mot imperialismen.
- Forsvar norsk suverenitet
- Fram for den sosialistiske revolusjonen!

SUF(m-l)-enhet i Nord-Norge.

STORE ORD OG LAVT TEORETISK NIVÅ, SEKTERISMEN I EEC-ARBEIDET AVSLÖRER SEG IGJEN

MLF/AU snakker i forrige fellesbulletin om angivelige »forsøk på å uthule ml'ernes linje». Røde Fane setter »Kamp mot EEC og Dyrtid» som proletariats parole opp mot »Kamp mot EEC, for nasjonal sjølråderett» som en delvis (?) småborgerlig parole. Det er også blitt antydning fra samme hold at den siste parolen er en illusorisk, reaksjonær parole.

Holder dette vann? Er det marxistisk?

Det er påvist i de tidligere fellesbulletinene at »Kamp mot EEC, for nasjonal sjølråderett» er en parole som meget vel faller sammen med den proletariske revolusjonens krav.

Se forøvrig Mao Tsetung »Om det nye demokratiet» hvor han forklarer dette meget grundig og siterer Stalin som understreker at parolen for nasjonal sjølråderett har fått et nytt innhold i den proletariske verdensrevolusjonens periode og Lenin som sier at spørsmålet om nasjonal suverenitet ikke lenger er en del av den allmenne demokratiske bevegelsen, men tvert om en del av den allmenne proletariske sosialistiske verdensrevolusjonen. Se dessuten Mao Tsetungs Erklæring hvor han sier at: »Når alt kommer til alt, er nasjonal kamp et spørsmål om klassekamp». (sitatboka s. 11)

Pratet om at denne parolen er »småborgerlig» skulle være plassert der det hører hjemme. Marxisme er det i alle fall ikke.

Hvordan er det så med parolen »Kamp mot EEC og Dyrtid»? Er den spesielt *proletarisk*. Det er vel ikke delte meninger om at den *samsvarer* med proletariats kamp for revolusjonen. Men noen folk vil ha den til å være *spesielt* proletarisk. I så fall må det altså være parolen *mot dyrtida* som skulle være spesielt proletarisk, (fordi det er jo det som skiller den fra parolen Kamp mot EEC).

Men er dyrtida noe som utelukkende rammer arbeiderklassen, eller først og fremst rammer arbeideren *som arbeider*? Ifølge Engels (I »Om boligspørsmålet») er det ikke slik. Han latterliggjør den småborgerlige sosialisten Proudhon og sier så:

»I boligspørsmålet har vi to parter som står mot hverandre, leieboeren og verten eller huseieren. Den første vil kjøpe rett til å bruke en leilighet en viss tid av den andre. Han har penger eller kreditt – selv om han må kjøpe denne kreditten av huseieren for ågerpris, for en økt husleie. Det er en enkel varetransaksjon. Det er ikke en forretning mellom proletar og borger, mellom arbeider og kapitalist. Leieboeren opptrer, selv om han er arbeider, som en *person med penger*, han må allerede ha solgt sin karakteristiske vare, arbeidskraften, for med salgssummen å kunne opptre som kjøper av retten til å bruke en bolig, eller også må han kunne gi garanti for det forestående salget av denne arbeidskraft. De særegne resultatene av salg av arbeidskraft til kapitalisten mangler fullstendig.»

Det skulle framgå tydelig at slike produkter av kapitalismen som høye husleier, dyrtid osv. ikke rammer arbeideren først og fremst som arbeider, men som innehaver av penger eller kreditt, forbruker. Men det er ikke bare arbeideren som er i en slik stilling. I så måte står han likt med småborgeren og alle andre samfunnslag som bruker størstedelen eller hele sin inntekt til daglig forbruk.

Riktignok er arbeiderklassen den mest konsekvente kjemperen mot dyrtida. Derfor har da også Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid helt rett når den legger særlig vekt på å vinne arbeiderklassen.

Men faktisk rammes f. eks. vanlige pensjonister hardere av dyrtida enn de fleste arbeidere. Eller fiskeren som klemmes mellom prisen han får hos Findus og gjelda til DnC. Parolen mot dyrtida er derfor ikke en parole for en *proletarisk* enhetsfront, men tvert om en frontparole for en *folkelig enhetsfront*. Faktisk er det en parole som omfatter stort sett de samme klassene og laga som den andre parolen. (Hvis en skal snakke om »uthuling av ml'ernes linje» i dette spørsmålet, så er det MLF/AU og Røde Fane som uthuler i og med at det folkelige frontperspektivet var klart i ml'ernes første løpeseddel om EEC og dyrtid.) Det grunnlaget som Arbeiderkomiteen hele tida har stått på med en breiest mulig folkelig enhetsfront er derfor riktig. Haugestads hets om at vi innsnevrer fronten ved å snakke om dyrtida og pratet om at dyrtidsparolen er spesielt proletarisk savner begge grunnlag i virkeligheten.

Hvorfor stiller vi da parolen mot EEC og dyrtid? *Ikke* fordi den er *proletarisk*, men fordi den knytter kampen mot imperialismen direkte til kampen mot verre levevilkår. Et prinsipp som er utbygd av Mao i artikkelen »Sørg for massenes velferd» og som sikrer en mest slagkraftig enhetsfront mot imperialismen.

Er en parole mot *dyrtida* noe *mer* et ledd i den proletariske sosialistiske

revolusjonen enn en parole mot imperialismens forsøk på å knuse norsk sjølråderett?

Nei! *Begge to* er deler av strategien for den sosialistiske revolusjonen i Norge. Det er latterlig å hevde at den første utelukker eller overskygger den andre. Det ville være å redusere revolusjonen til utelukkende et økonomisk spørsmål. Og da ligger økonomismen farlig nær.

For å oppsummere slik jeg ser det:

Den snevre sekterismens oppfatning av parolen mot *dyrtida* som en spesielt proletarisk parole er *ikke* i samsvar med marxismens teori og er i praksis i strid med linja til Formann Mao med å forene alle krefter som lar seg forene i kampen mot klassefienden. Dessuten synes jeg at denne sekterismen, alle sine fine ord til tross, har en umiskjennelig helning mot økonomismen.

Jeg oppfordrer de kameratene som forkaster parolen om kamp for nasjonal suverenitet og setter den i motsetning til parolen om *dyrtida* til å holde opp med slikt tull. Ellers må de ta skrittet fullt ut og stille »virkelig» proletariske »frontparoler». »Mot EEC, for den proletariske internasjonalsismen» er ett forslag, det finnes sikkert flere.

HG

FAGLIG SAMARBEID I OSLO/AKERSHUS

På et møte i Oslo med all fagorganisert kader i O/A, blei Faglig Froum (FF) stifta. Dette var en god ting fordi et slikt samarbeid kan legge grunnen for en høyere form for enhet i det partibyggende arbeid, ved at en i det konkrete arbeidet kan diskutere seg fram til enhet på ei riktig politisk linje, og på den måten bidra til en raskere danning av et enhetlig kommunistisk parti. FF kom istand etter et forslag fra MLF om et nytt faglig samarbeid. Dette var nødvendig da MLF brøt det tidligere faglige samarbeidet.

Jeg mener at FFs organisasjonsform har feilaktige sider. Den viktigste er vel at bare fagorganiserte er medlemmer og at de skal velge sin egen ledelse for den faglige kampen. Dette er et klart syndikalistisk avvik. Ideen om at bare fagorganiserte ml'ere kan lede det faglige arbeidet, har klare arbeiderromantiske trekk. Jeg mener at skillet ikke går mellom fagorganiserte og ikke fagorganiserte ml'ere, men mellom mer eller mindre framskredne ml'ere. Faglig politikk er ikke så særegen at spesielle tekniske kunnskaper er det avgjørende, det avgjørende er om en evner å anvende marxist-leninistisk teori.

På møtet kom det fram synspunkter som jeg er uenig i. En av innlederne mente at FFs viktigste kampoppgave skulle være lønnsoppgjøret, og at kampen mot EEC var en annen viktig oppgave. Det å se lønnsoppgjøret og EEC-arbeidet som to atskilte oppgaver og prioritere lønnsoppgjøret øverst, er en svært skjematisk oppfatning og vitner om manglende forståelse for viktigheten og omfanget av kampen mot EEC.

EEC-arbeidet må være FFs viktigste kampoppgave og lønnsoppgjøret må bl. a. sees som en del av denne oppgaven. Er vi ikke i stand til å målrette de forskjellige kampoppgavene på å mobilisere arbeidsfolk til kamp mot EEC nå, vil lønnsoppgjøret i seg sjøl være en mager trøst i forhold til et norsk medlemskap i EEC.

Til taktikken overfor FB blei det hevda at det ikke var riktig å jobbe innafor FB på det nåværende tidspunkt. Hvis en ser på parola om politisk streik mot EEC er det ganske klart at ei slik holdning er en sektersk feil, for skal denne parola ha noen som helst hensikt, er vi nødt til å forene alle organiserte motstandere av EEC for å kunne kjempe igjennom og vinne massene for ei slik linje. Dersom vi ikke er villige til å jobbe aktivt og propagandere innafor FB vil vi ikke ha mulighet til på kort sikt å gjennomføre en slik aksjon.

Vi vil heller ikke være i stand til å holde Norge utafor EEC dersom vi ikke arbeider aktivt med å skape en brei enhetsfront i folket på denne saka. Ei avvisende holdning til FB vil neppe bidra til å skape en slik front.

Det blei også hevda at FF skulle være et eksternt organ. Begrunnelsen for dette var at FF skulle fungere som et »forbindelsesledd» mellom partiet og arbeiderklassen. Dette var nødvendig da partiet ikke bare kunne bestå av en sentralkomite overfor arbeiderklassen. Dette er et ytterst merkelig syn på partiet. Så vidt jeg vet er det cellene på de forskjellige arbeidsplassene som skal føre ut partiets politikk og som vil fungere som et slikt »forbindelsesledd». Resultater i arbeidet nås ikke først og fremst ved store sentrale møter, men ved det seige arbeidet i cellene. Et eksternt faglig ml-organ kan bare bidra til å styrke FFs syndikalistiske side, og i tillegg vil det framelske den samme ideen og oppfatningen om at det finnes to typer ml'ere: fagorganiserte og ikke fagorganiserte, hos vanlige arbeidsfolk.

Jeg mener at FF istedenfor eventuell ekstern virksomhet nå må sette alle krefter inn på å bygge celler og diskutere seg fram til enhet på de riktige politiske retningslinjene for disse, slik at arbeidet på arbeidsplassene kan tjene EEC/Dyrtd-arbeidet og det partibyggende arbeidet.

Bare gjennom felles diskusjon og felles kamp kan vi nå enhet slik at vi kan gjøre steg framover i det partibyggende arbeid.

Fagorg. i Oslo
medlem av MLG.

SPØRSMÅL TIL MLF - AU

Spørsmål til MLF/AU.

Jeg var på Rød Front-sommerleiren på Tromøya. Der diskuterte jeg med et sentralstyremedlem av MLF. Han framholdt at hovedmotsigelsen i Norge gikk mellom arbeiderklassen på den ene sida og borgerskapet på den andre sida. Det var etter hans mening høyreopportunisme å si at hovedmotsigelsen gikk mellom arbeiderklassen og dens allierte på den ene sida, og monopolkapitalen og dens allierte på den andre sida.

Dette er en diskusjon som interesserer meg mye, for jeg tror at feil i vår analyse her vil få store konsekvenser for vår politikk på alle områder. For en uke siden deltok jeg på det første møtet i Faglig Forum i Oslo. Her hørte jeg formannen i MLF presisere at han mente hovedmotsigelsen gikk mellom arbeiderklassen og dens allierte på den ene sida og monopolkapitalistene og de som hadde fordel av å støtte dem på den andre sida. Som sagt mener jeg at dette spørsmålet er meget viktig, og jeg håper at MLF/AU allerede i neste Fellesbulletin kan gi en forklaring på dette. Hvem har rett, formannen i MLF eller et sentralstyremedlem i MLF?

Fagorganisert ML'er i Oslo.
Medlem av MLG.

